A ZAMA.HU INGYENES, ONLINE FORMÁBAN MEGJELENŐ KÖNYVAJÁNLÓ MAGAZINJA

ZAMAGAZIN

KÖNYVES MÉRLEG
HOGYAN ALAKULT AZ ÉV ELSŐ HAT HÓNAPJA OLVASÁS SZEMPONTJÁBÓL?

MENEKÜLÉS A KÖNYVEKBE?
TE MIÉRT OLVASOL?

11 KÉRDÉS
11 VÁLASZ

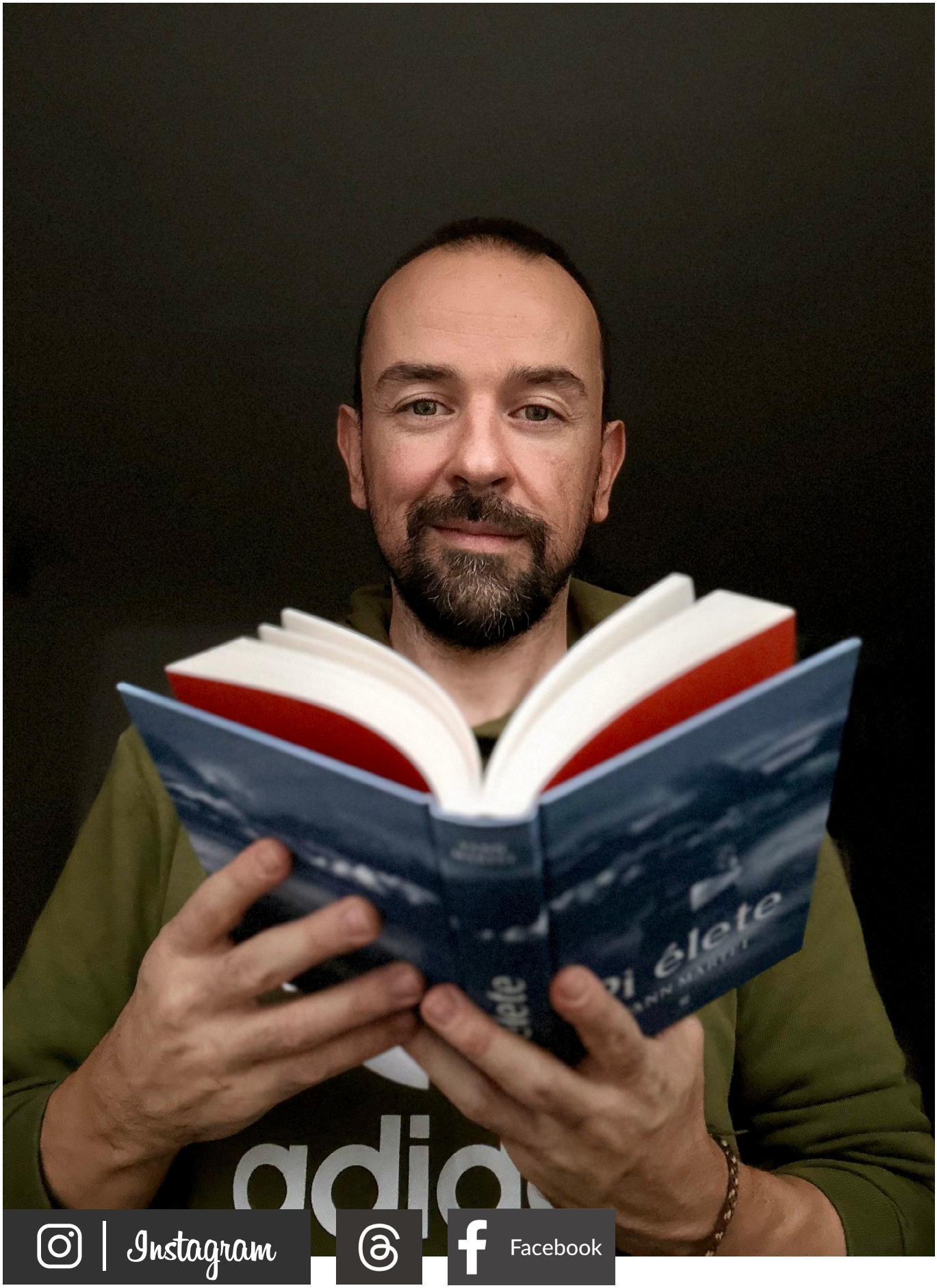
OLVASÁS? IGEN!
TIKTOK HATÁSA

NINCS SOK KÖNYVEM
GYŰJTÉSI SZENVEDÉLY

- **KÖNYVAJÁNLÓK**
- **ÉRDEKESSÉGEK**
- **RENGETEG KÖNYV**

HELLO@ZAMA.HU ZAMA.HU INSTAGRAM: ZAMABLOG FACEBOOK: ZAMA.BLOG

Instagram
Facebook

TUDATOSSÁG A ZAJBAN

A tavalyi magazin bevezetőjében arról írtam, **mennyire fontos napjainkban rátalálni a csendre, a nyugalomra**. Elengedni a mindennapok okozta stresszt. Sajnos a helyzet, a közélet azóta sem lett jobb, még egy pillanatra sem.

Így idén ismét a lassulás időszaka van nálam terítéken. Olvasok, de kevesebbet. Írok a blogra, de kevesebbet. Talán az online jelenlétem is valamelyest csökkent. Jól vagyok, minden rendben velem, csak más lett a tempó. Sokkal több régi, otthon fellelt könyvet olvastam, amikről azt gondoltam, talán kevésbé érdekelnének benneteket, így nem is írtam róluk. Illetve sokszor motoszkált bennem a kérdés: vajon van-e még létjogosultsága a blogomnak?

Annyira felgyorsult minden körülöttünk, és egyre inkább a videós tartalmak dominálnak. Persze, aki szereti a könyveket és szeret olvasni, valószínűleg el fogja olvasni a blogomat is. Ugyanakkor azt látom – legalábbis érzem –, hogy nehéz felvenni a versenyt a gyors tartalomfogyasztással. És persze felmerül a kérdés, kell-e egyáltalán versenyezni? Kell-e másokhoz hasonlítani magamat?

A blogot hosszú évek óta szeretettel, hobbiból vezetem. Jól esik mindig a visszajelzés tőletek, mennyi mindenben tudott segíteni számotokra egy-egy általam ajánlott olvasmány. Úgyhogy csinálom, ahogy tudom, abban a tempóban, ahogy időm és energiám engedi.

A legutóbbi magazin óta sok idő eltelt. A tavalyi szám elég tartalmas lett, rendesen el is fáradtam benne. Hat megjelent szám után elgondolkodtam azon is, hogy tartok egy kis pihenőt, vagy valamilyen új formában térek vissza, például tematikus magazinokkal. Végül aztán úgy döntöttem, ha valami működik, miért változtassak rajta? Talán nektek, és nekem is jobb, ha maradok a megszokott sémánál.

Mégis, a mostani szám talán egy kicsit más lett. Sokkal több személyes véleményt és érzést olvashattok tőlem bizonyos témákban. Jólesett ilyen elmélkedős írásokat alkotni és remélem, számotokra is gondolatébresztőek lesznek.

© Copyright 2025 ZAMA.HU . Minden jog fenntartva. A magazinban található szöveg és képek felhasználásához a szerző engedélye szükséges! | hello@zama.hu
Szöveg, tördelés és grafika: Berta Péter **Címlap:** Vajda Attila | Készült online formában, 2025-ben

KÖNYVES MÉRLEG: AZ ÉV ELSŐ HAT HÓNAPJA

LASSABBAN, TUDATOSABBAN | ÉLMÉNYEK ÉS CSALÓDÁSOK

A tavaly meghozott könyves árkötöttségi törvény sok mindenben megváltoztatta az olvasási szokásaimat. Sokkal többet olvastam az otthoni polcomról, és sokkal inkább átgondoltam, milyen könyvekre és történetekre van igazán szükségem. Nyitottabban fordultam a használt könyvek felé is. Ami a műfajokat illeti, nagyjából követtem a tavalyi év vonalát. De lássuk, hogyan alakult számomra az év első hat hónapja.

Továbbra is szívesen forgatok életmóddal, egészséggel, illetve pszichológiával foglalkozó könyveket. Az első félévem egyik meghatározó olvasmányélménye **Johann Hari** *Csodapirulá*jához köthető. A kötet nem csupán a gyógyszeripar befolyásáról szól, hanem társadalmunk étkezési és sportolási szokásairól is. Komoly témák, de nagyon jó a stílusa, abszolút olvasmányos.

Gesler Lili *A szeretet atomjai* című könyve a bensőséges, erős és tartós kapcsolatok kialakításáról szól. Apró kötet, de szerintem a hazai könyvpiac egyik legerősebb, legpraktikusabb munkája a témában. Ideális ajándék lehet barátoknak, ifjú házasoknak.

Popper Péter *Ők én vagyok* című munkája több szempontból is kísértésbe vitt. A pszichológus ebben a kötetben 33 kedvenc, kiemelkedő olvasmányát elemzi. Milyen hatással voltak rá, mit érzett olvasás közben, vagy mit árul el a történet az olvasóról. Rövid, lényegretörő fejezetek pont elegendők ahhoz, hogy engem is inspiráljanak a benne szereplő könyvek elolvasására.

Mint azt bizonyára tudjátok, a futás kiemelt szerepet kap a mindennapjaimban. Ezért elhatároztam, hogy szeretnék ezzel kapcsolatosan is olvasni. A *Futni születtünk* című kötet évek óta a polcomon várt, idén végre el is olvastam. A könyv egy rejtőzködő mexikói törzsről, a tarahumarákról szól. Ők nem foglalkoznak a legújabb futócipőkkel vagy edzéstervekkel, egyszerűen csak futnak, mert számukra a szabadság és a jelen pillanat megélése a fontos. 80–100 kilométereket teljesítenek könnyedén. Elképesztő a teljesítményük. A kötetben a szerző bemutat több ismert ultrafutót is, beszél futástechnikáról, a sportiparról, és arról, mi minden történik bennünk futás közben. A szabadság és szenvedély érzése rám is átragadt, lenyűgöző olvasmány volt.

Irodalom terén is akadt néhány olyan kötet, amit szeretnék kiemelni. Az abszolút első számú kedvencem már megvan. **Kollár-Klemencz László** *Anyám tenyere* című regénye egyediségével, hangulatával és történetével levett a lábamról. Nagyon ritkán kerül a kezembe olyan könyv, amelyről leginkább csak annyit tudok mondani: *„hűha, erről nem lehet beszélni, ezt el kell olvasni”*. Szokatlan, új, és épp ettől válik páratlanná.

Érdekes kötet volt **Patric Gagne** *Szociopata* című memoárja is, amely a győri könyvklubunk közös olvasmánya volt. Megosztó történet, megosztó szerző – mégis olyan világba enged bepillantást, ahol felfedezhetjük, milyen károsak és veszélyesek lehetnek az egymásra aggatott címkék.

A *„legnehezebb olvasmányom”* címet idén **Umberto Eco** *A rózsa neve* szerezte meg. A baráti, ismerősi körömben ez az a könyv, amit sokan szeretnének elolvasni, de félnek tőle. Túl nehéz, túl vallásos, túl régi – mondják. Rengeteg érv hangzott el ellene, de szerencsére legalább annyi mellette is. Sokan tanácsolták, ne adjam fel, az első 100–150 oldal után már izgalmas, sodró lendületű történet bontakozik ki. Összességében *A rózsa neve* mély, gondolatébresztő olvasmány volt számomra, és bátran ajánlom mindenkinek, aki szereti az összetettebb, elmélyülést igénylő könyveket. Annak ellenére, hogy nyelvezete és tematikája miatt nem könnyen

fogyasztható regény, büszke vagyok rá, hogy végül nem adtam fel.

Két könyvet szeretnék még kiemelni. Az egyik **Kosztolányi Dezső** *Pacsirtá*ja, amit valószínűleg sosem olvastam volna el, ha nem a NIOK közös olvasmánya lett volna. Kellemes meglepetés volt. A másik pedig **Nathan Filer** *A zuhanás sokkja* című regénye. Szomorú történet, nem adott feloldozást a végére, mégis annyi érzelem van benne, hogy nehéz nem emlékezni rá.

Idén több csalódás is ért könyves téren. Két könyvet félbehagytam. Az egyik **Ken Follett** *Tű a szénakazalban* című regénye. Nem tudott berántani, sem izgalmasnak, sem érdekesnek nem éreztem. Hasonlóan voltam *A marsival* is. Lassúnak találtam, a főszereplő sem volt igazán szimpatikus, és bevallom, untam. Talán azért is, mert korábban már láttam a filmet.

Fredrik Backman *Amit a fiamnak tudnia kell a világról*, **Gárdos Péter** *Semmelweis* című kötete és **Neil Gaiman** *A temető könyve* sem adta azt, amit előzetesen vártam tőlük. Az elsőt kicsit erőltetettnek éreztem, a második nem nyújtott igazán új információt, a harmadik pedig – bár összességében tetszett – sokkal különlegesebbre számítottam.

Az idei terveim között szerepel a **Murakami-életmű** folytatása, és szeretném elolvasni a legújabb kötetét is. Emellett szeretnék olvasni **Iréne Solától, Oravecz Imrétől, Krasznahorkaitól** és **Dosztojevszkijtől** is. Úgy érzem, mostanában egyre inkább olyan művek felé fordul az érdeklődésem, amelyek régebbiek, más kort idéznek meg, és eltérnek a megszokott történetektől.

Továbbá szeretnék jobban elmerülni a japán irodalomban, valamint a környező országok irodalmában is például a **Margó Könyvek** sorozatán keresztül. Hogy mennyire fogom tudni tartani az egyensúlyt a régi és új könyvek olvasása, illetve a könyvgyűjtés között, majd kiderül. Bízom a már kialakult tudatosságomban, és remélem, hogy továbbra is partnerem marad ebben.

11 KÉRDÉS 11 VÁLASZ

ÚJABB VÁLOGATÁS A NEKEM KÜLDÖTT KÉRDÉSEITEKBŐL

01 Hogyan készülnek a blogbejegyzések?

Erre nincs kimondott recept. Előfordul, hogy leülök és nagyjából fél óra alatt megírom a gondolataimat az adott könyvről. Van, amikor elkezdem leírni, de csak napok múlva fejezem be. Függ attól is, milyen volt az adott könyv, mit adott számomra.

02 Van olyan könyv, amit újraolvastál és teljesen másként hatott rád, mint első alkalommal?

A legemlékezetesebb újraolvasásom Yalom *Szemben a nappal* című kötetéhez köthető. Elsőre nehéznek éreztem, kényelmetlen volt a téma. Másodjára viszont beszippantott és nagyon mélyen érintett. Simán el tudom képzelni, hogy harmadszorra is elolvassam.

03 Mi volt a legmeglepőbb visszajelzés, amit olvasótól kaptál?

Amikor egy tanárnő írt arról, hogy engem mutatott meg a gyerekeknek, hogy igenis menő lehet az olvasás.

04 Ha egy könyvet adsz ajándékba, mi alapján választasz?

Milyen könyveket szeret az illető, mi az érdeklődési köre, milyen élethelyzetben van. Miben tudna segíteni neki az adott könyv. Sok szempontból mérlegelek.

05 Volt olyan időszak, amikor nem ment az olvasás?

Persze, sokszor előfordult már életem során, valószínű lesz is még olyan pillanat amikor nem érdekelnek majd a könyvek. Természetes folyamatnak gondolom, el kell engedni, nem szabad rajta görcsölni és erőltetni. Ilyenkor hagyok magamnak egy kis szünetet, és később random válogatok a könyvek között. Ha szerencsém van, akkor hamar beszippant valami, de ha nem, akkor megyek tovább és újabb szünetet tartok. Nem rohanok sehova, nem határidőre olvasok. Pihenni is lehet.

06 Van olyan könyv, amit mindenkivel elolvastatnál?

Egy ideje Johann Hari, *Tönkretett figyelem* című könyvét ajánlom mindenkinek. Nagyon jól rávilágít arra, milyen könnyen elveszíthetjük a fókuszt az életünk során.

07 Melyik volt a legcikibb könyv, amit elolvastál?

Egy könyvet se tartok cikinek. Legjobban akkor lepődnek meg amikor elárulom, hogy olvastam a *Szürke ötven árnyalata* trilógiát. Vagy ott van még Borsa Browntól *Az arab*, esetleg a Fejős Éva könyvek. Jó ha olvasóként nyitottak vagyunk valami másra, valamire ami komfortzónán kívüli.

08 A futás segít valamit a blogolásban, olvasásban?

Futás közben sokszor gondolkodom az aktuális olvasmányaimon, arról, melyikről mit kellene majd írnom. Ilyenkor jobban figyelek a belső gondolataimra, mire lenne szükségem éppen az adott élethelyzetben, milyen könyvet olvashatnék legközelebb.

09 Mit gondolsz az AI könyvborítókról?

Ez most nagyon megosztó téma a könyvmolyok között. A mesterséges intelligencia térnyerésével várható volt, hogy egyre több területen fog megjelenni. Vannak igényes, szép borítók, amiről nagyon kevesen mondanák meg, hogy AI készítette. És persze van az ellenkezője is. Olvastam, hogy ezzel spórolnak a kiadók, mert nem kell grafikust fizetni, vagy jogdíjas képet használni. Szerencsére a kiadók többsége még a remek borítótervezőinket alkalmazza. Hogy ez a jövőben miként fog alakulni, egyelőre nem tudom megtippelni se.

10 Mennyi könyved van körülbelül?

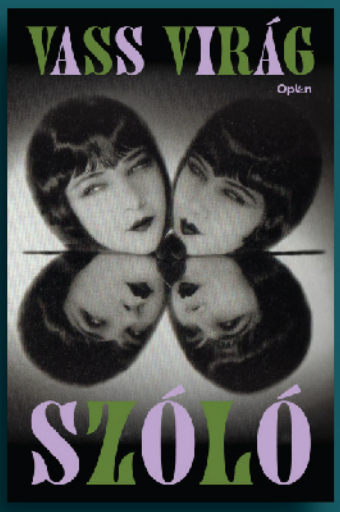
Egyszer a moly.hu segítségével rögzítettem a magánkönyvtáramat. Nem mindig sikerül frissíteni, mert elfelejtem felvinni az új beszerzéseimet, vagy törölni azokat, amelyek már nincsenek meg. Több, mint 1700 kötetem van jelenleg.

11 Melyik könyvet lenne jó, ha újra kiadnák?

Az egyik a *Moby Dick*, ami szerintem megérdemelne egy szép, új kiadást. A másik pedig Jon Krakauer *Út a vadonba* című kötete. Szerencsére az utóbbit, ha minden jól megy, nyáron újra ki fogják adni. Amit még biztosan megvennék, pár éve a Helikon Kiadó gondozásában megjelent *Karamazov testvérek*.

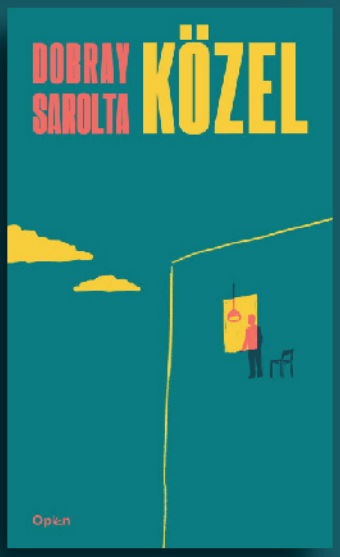
HÁROM ÚJDONSÁG, OPEN BOOKS KIADÓ KÍNÁLATÁBÓL

VASS VIRÁG: *SZÓLÓ*

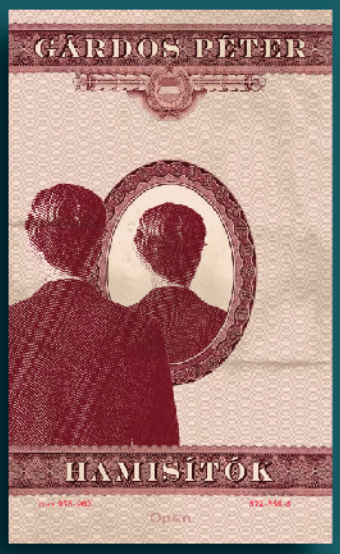
A balassagyarmati Deutsch ikrek, Janka és Róza tizenegy évesen érkeznek New Yorkba, rongyosan, nyelvtudás nélkül, mégis világraszóló álmokkal. Tánctehetségüknek és hasonlóságuknak köszönhetően a Broadway és Hollywood gyorsan felfedezi őket, Dolly néven sztárokká válnak. A csillogás mögött azonban testvéri rivalizálás, karrier és magánélet közti vívódás, valamint az önazonosság keresése húzódik. Vass Virág regénye sodró időutazás a századfordulós Pestről Hollywoodig.

DOBRAY SAROLTA: KÖZEL

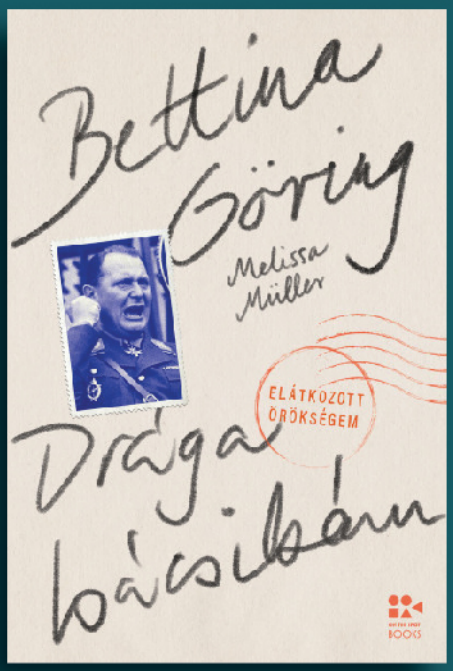
Dobray Sarolta új kötete olyan, mint egy bonbonos doboz: sosem tudhatjuk, mit kapunk. Egy névtelen rajongó levelei, egy balatoni vihar, egy apa piros kabátja – a történetek különösek vagy ismerősen hétköznapiak, egyszerre ironikusak és szívmelengetők. Ami összeköti őket, az az író érzékenysége, ahogy meglátja az emberit, az örökérvényűt a legkisebb pillanatokban is – és közel hozza hozzánk.

GÁRDOS PÉTER: *HAMISÍTÓK*

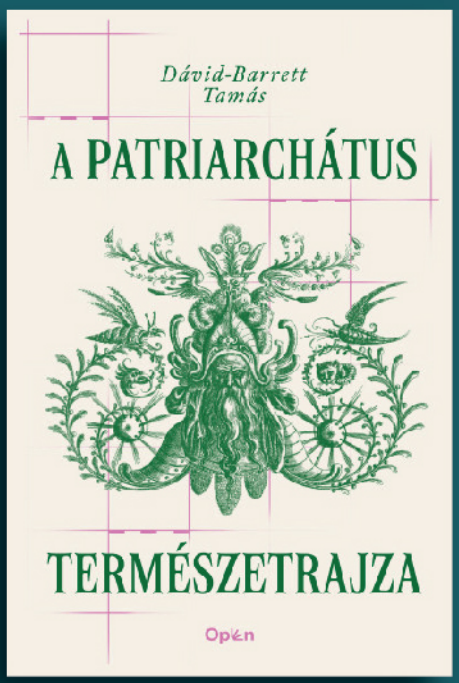
1971-ben a fiatal rendező, Goldstein Balázs a Filmhíradó kulisszái mögé kerül, ahol hamar ráébred: itt nem rögzítik, hanem megalkotják a valóságot. Manipuláció, újrajátszott jelenetek és narráció formálja a "valóságot". Barátjával, Pierre-rel együtt próbálnak eligazodni ebben a világban. Goldstein első riportja botránnyt kavar, és ügynökök kezdenek nyomozni utána. Gárdos Péter regénye ironikus korrajz és személyes visszatekintés. Gárdos tükröt tart az elnyomó rendszerek torz világának, számos, ma is égető kérdést vet fel a hatalom és a képek, a média és az azt fogyasztók viszonyáról.

HA TOVÁBBI ÉRDEKES, IZGALMAS KÖNYVEKRE VÁGYSZ

MENEKÜLÉS A KÖNYVEKBE?

SZENVEDÉLY, REJTETT FÜGGŐSÉG VAGY MEGOLDÁS?

Az olvasás rengeteg ember számára a legideálisabb kikapcsolódás, vagy menekülés a valóság elől. Természetes folyamat, én is azt érzem, ha túl sok már a külvilág zaja, akkor bezárkózom egy könyvvel, és máris jobban érzem magam. Viszont pár éve felfigyeltek egy ehhez kapcsolódó jelenségre, amit úgy neveznek: **eszképizmus**. Ez a valóságból való menekülés pszichológiai mechanizmusa, amelyet az emberek gyakran alkalmaznak fájdalmas vagy kényelmetlen élmények elkerülésére.

Mennyivel egyszerűbb egy könyvbe temetkezni, mint szembenézni a problémákkal, félelmekkel. Ezt nem kell elítélni, mert az ember ösztönösen igyekszik olyan megoldásokat találni a nehézségekre, melyek a legkevesebb erőfeszítést igénylik. **Egy könyv könnyen elérhető, és szinte korlátlan menekülési útvonalat kínál**. Legyen szó romantikus álomvilágról, disztópikus túlélésről, mások életéről (a sajátunk helyett), vagy egy megoldásra váró bűntényről, egzotikus távoli tájról. Egy könyv által akár még szuperhősökké is válhatunk.

Az olvasás lehet elkerülő stratégia, de egyben megküzdési eszköz is. Segíthet a magány, a szorongás, a kiüresedés, stressz ellen. Megnyugtat, lecsendesít, átmenetileg feledtet minden rosszat. Megtalálhatjuk a megoldást a próblémáinkra, kérdéseinkre. Kézenfekvő megoldás egy könyvhöz nyúlni, ha éppen erre van szükségünk.

Ez önmagában nem probléma. Sőt, sok esetben épp az olvasás az, ami valakit átlendít egy nehéz időszakon. Személyes példám, amikor a halál, szorongás témaköre okozott számomra félelmet, akkor pont a könyvek adták a legnagyobb támaszt arra, megfelelően kezeljem mindkét esetet. De ha az olvasás a személyes kapcsolatokat helyettesíti, feladatokat vagy döntéseket szorít ki, ha csak a történeteken keresztül tudunk érzelmeket átélni, akkor érdemes feltenni magunknak a kérdést:

Valóban örömet ad, vagy inkább csak elbújunk általa?

A könyvek nyitottságot adnak, egy újfajta szemléletet. Mondhatni megnyílik a világ előttünk. De ha nem figyelünk, könnyen válhatnak börtönné is. A határ elég vékony, és szinte észrevétlenül korlátozhatjuk saját magunkat.

Kérdések, amiket érdemes feltenned magadnak:

– Miért nyúlok könyvhöz, amikor nehéz napom van? Mit várok tőle?

– Elolvasok valamit mert érdekel, vagy inkább mindegy mit olvasok, csak el akarom felejteni azt, ami körbevesz?

– Tudok-e kapcsolódni a valósághoz ugyanúgy, mint a történetekhez?

– Hány döntést, beszélgetést halasztottam már el egy *„csak még egy fejezet”* miatt?

– Mikor olvasok örömből és mikor menekülésből, kényszerből?

– Ha ma nem olvashatnék, hogyan pihennék, kapcsolódnék másokhoz?

MOA HERNGREN
Az anyós

„Hihetetlenül rémisztő a felismerés, hogy az ember úgy jön-megy a világban, hogy a testében ott ketyeg egy bomba, amiről mégcsak nem is tud, akár egy alvó terroristasejt, ami aztán egyszer csak parancsot kap a támadásra, és felrobbant. És ez nem csak a rákra vonatkozik, hanem emberekre és eseményekre is. Olyan döntésekre és választásokra, amelyek az adott pillanatban jelentéktelen kis semmiségeknek tűnnek, de később súlyos következményekkel járnak.

Áprilisban két közös olvasmányunk volt a **Győri Könyvforgatók** könyvklubban. Az elsődleges könyvünk **Moa Herngren** *Az anyós* című regénye volt, amely a Perspektívák-sorozat második része. A sorozat célja, hogy bemutassa, miként láthatók ugyanazok a konfliktusok különböző nézőpontokból egyik, illetve másik oldalról.

Az egyedülálló anya, Asa és fia mindig is közel álltak egymáshoz, kapcsolatuk azonban hirtelen megváltozik a fiú új barátnőjének megjelenésével. Amikor a fiatal párnak sürgősen szállásra van szüksége, Asa megkéri őket, hogy költözzenek hozzá. Ezzel azonban akaratlanul is olyan információk birtokába jut, ami a család széthullásával fenyeget…

Az anyós-meny konfliktusokról már mindannyian hallottunk számtalan történetet. Bíztam benne, hogy ezúttal valami új megközelítésből ismerhetem meg ezt a viszonyrendszert, de sajnos ez elmaradt.

Úgy éreztem, a fókusz túlságosan is az anyós karakterére került, míg a többi szereplő szemszöge háttérbe szorult és kevésbé kidolgozott maradt. Számomra minden szereplő unszimpatikus volt, így nem tudtam érzelmileg kötődni a történethez. Egy diszfunkcionális család képe rajzolódott ki előttem, ahol mindenki magában hordoz múltbéli sérelmeket és traumákat, amelyek erősen kihatnak jelenlegi kapcsolataikra is.

A válás című kötet – a sorozat első része – számomra sokkal erőteljesebb és mélyebb olvasmányélményt nyújtott. Abban megvolt az a bizonyos hűha érzés, a szereplők se voltak annyira megosztóak, kiszámíthatóak.

Az anyós esetében úgy éreztem, mintha végigrohannánk a történeten. Hiányzott belőle a tanulság, a feloldozás vagy bármiféle fejlődés. Persze az életben is előfordul, hogy nem találunk megoldásokat, ugyanakkor az irodalomban, különösen ilyen jellegű regényeknél, joggal várjuk el, hogy valamiféle tanulással, belátással záruljon a történet.

Mindezek ellenére igyekszem kiemelni, miért érdemes mégis elolvasni *Az anyós*t. A szerző írásmódja életszerű és érzékletes. Kiválóan ábrázolja a generációk közötti szakadékokat, valamint az érzelmek sokszínűségét és bonyolultságát. Tényleg nem lehet az életünk csak fehér, vagy fekete.

Talán a vége mégis tanulságul szolgál, miszerint hogyan nem szabad viselkedni, mit ne tegyünk, hogy megmaradjon a családi béke.

Úgy gondolom, ez a kötet leginkább azokat tudja megszólítani, akik benne vannak az adott élethelyzetben. Van anyós, van meny, és a kettejük kapcsolata vagy jó, vagy rossz. Ha van valamilyen szintű viszonyítási alap, akkor ez a történet minden bizonnyal másként fog csengeni az olvasónak.

OLVASÁS? IGEN! TUDATOSAN? MÉG INKÁBB!

A TIKTOK HATÁS, ÉS BEFOLYÁSOLÁS. NEM MINDEGY MIT OLVAS A GYEREK!

Nekem még valahol mélyen a tudatomban él egy kép a klasszikus könyvmolyokról. Félhomályban, csendesen, elvonulva olvasó fiatalok. Kizárva minden zavaró tényezőt, elmerülnek a legújabb olvasmányukba. De vajon ez az újabb generációkra is igaz?

Az új olvasók generációja, a Z, valamint az Alfa generáció teljesen más közegben nőtt fel. Alap az okostelefon, a gyors információcsere, a folyamatos online jelenlét. És ebben a digitális sokszínűségben – vagy nevezhetjük zűrzavarnak – mégis olvasnak. Csak épp nem mindig úgy, ahogy azt a korábbi nemzedékek megszokták. Tapasztalatom azt mutatja, sokkal befolyásolhatóbbak; a hagyományos ajánlások helyett könnyen hagyatkoznak az online világ trendjeire.

TikTok – a könyvpiac megmentője vagy a manipuláció mestere?

A #BookTok hashtaggel ellátott videók világszerte több milliárdos nézettséget generálnak. Tinik ajánlják egymásnak a kedvenc történeteiket, sírnak, nevetnek, rajonganak, ezzel új bestsellereket teremtenek. Gondoljunk csak Colleen Hoover vagy Adam Silvera könyveire, amelyek évek óta a TikTok miatt pörögnek a toplistákon.

A videós könyvélmények gyorsak, vizuálisak és érzelmileg túlfűtöttek (néha talán túlságosan hatásvadászok), de tökéletesen illeszkednek a mai fiatalok ingereihez. Egy gyors és rövid ismerősi körömben végzett kutatás azt mutatja, rengeteg fiatal a TikToknak köszönhetően kezdett el olvasni. Ami szerintem nagyon klassz dolog, ugyanakkor én hiányolok egyfajta szűrőt.

Nem vagyok aktív TikTok-felhasználó, de az a pár alkalom, amikor random görgettem és könyves témákat kerestem, eléggé vegyesre sikerült. Főleg a könnyed, romantikus könyvekkel találkoztam, azon belül pedig elég vegyes tartalommal. A romantikus vígjátékok mellett legalább ugyanannyi erotikus tartalmú könyvet ajánlott ki a rendszer.

Csalóka kép, amikor a színes, rajzolt, cuki borító mögött arcpirító szexualitás rejlik. Vagy egy sötét, félelmetes borítójú regényt úgy ajánlanak, hogy elsöprő szenvedély és izgalom. Ami helytálló, csak rendszerint kimarad a képletből, hogy erőszakos, hazugságra épülő történetekről van szó.

Mi ennek a veszélye?

Tíz–tizenkét éves gyerekek rohannak a boltba megvenni a regényt, amivel nem is lenne semmi gond, ha nem tizennyolc év felettieknek szólna. A *Jégtörő*, a *Twisted* sorozat, a *Million Kisses, a Haunting Adeline* könyvek nagy része szókimondó, túlzó és szélsőséges erotikát tartalmaz.

Hangsúlyozom: nincs ezzel semmi gond, megvan az adott kötet célcsoportja.

A probléma – amint már említettem – az, hogy olyan korosztályhoz is szólnak, akiknek ezeket a könyveket nem kellene még olvasniuk.

Ebben nagyon sok mindenkinek felelőssége van. A tartalomgyártónak, aki nem hívja fel a figyelmet a témára, mert számára elsődleges a kattintás, a megtekintés, a csatornája népszerűsítése. Felelős a kiadó is, aki korosztályi jelzés vagy egyéb figyelmeztetés nélkül adja ki a regényt, végül is, az eladások számítanak. És van felelőssége a szülőnek is, aki örül, ha a gyerek olvas, sőt, még dicsekszik is vele. Azzal viszont nincs tisztában, hogy tulajdonképpen mi is van a gyereke kezében.

Erről elmesélek egy példát:

Egy kedves ismerősömmel beszélgettünk a könyvekről. Nagy átéléssel mesélte, mennyire boldog, mert a tizenhárom éves lánya ugyanúgy falja a könyveket, mint ő. Ilyenkor természetesen nekem is felcsillan a szemem, nincs minden veszve!

Aztán a beszélgetésben hamar ráterelődött a szó arra, mit olvas előszeretettel a gyerek? *Haunting Adeline, The Never King, A Million Kisses in Your Lifetime – Egymillió csók egy életen át.*

Elbizonytalanodtam: vajon tudja, miről szólnak ezek a könyvek? Teljesen mindegy? A lényeg, hogy csak olvasson? Rákérdeztem.

– *TikTokos romantikus, csajos könyvek, első szerelem, első csók* – mondta.

Visszakérdeztem:

– *És mi van a benne szereplő erotikával?*

Döbbent arc nézett vissza rám.

– *Ezeket a TikTokon látta, a barátnői is ezt olvassák. Milyen erotika lenne bennük?*

Itt megint csak elbizonytalanodtam. Meséljek-e neki róla? A nemi erőszakról, a különböző tárgyak szexuális segédeszközként történő használatáról, a véres brutalitásról, a csoportos szexről, a verbális és nonverbális erőszakról? Pár dolgot említettem csupán, és arra kértem: olvasson bele a könyvekbe.

Az olvasás csodálatos dolog. Kapcsolódás, fejlődés, örömforrás. És ha a TikTok vagy más platform indítja el ebben a fiatalokat, örülni kell neki. De az is igaz, hogy olvasni nemcsak azt jelenti, hogy felismerjük a betűket, hanem hogy megtanuljuk értelmezni, súlyozni, kritikusan kezelni, amit olvasunk. Mert a könyv is tartalom. És a tartalomnak van súlya. Szükség van egy szűrőre. Egy kérdésre. Egy beszélgetésre. Egy felnőttre.

Nem cenzúrára, hanem figyelemre.

És talán pont ezek a beszélgetések, ezek az írások tudnak segíteni abban, hogy az olvasás valóban azzá váljon, ami lehetne: nyitottsággá a világ felé.

NINCS SOK KÖNYVEM, CSAK KEVÉS POLCOM

BIZTOS MINDEN KÖNYVET BIRTOKOLNI SZERETNÉL?

Az elmúlt hónapokban több olyan beszélgetésben is részt vettem, ahol az volt a téma, hogy halmozzuk a könyveket. Végeláthatatlanul hosszú az *„olvasatlan könyvek”* nevű listánk, mégis újabbnál újabb köteteket szerzünk be. Egy kis raktárvásár, egy újabb akció, kedvenc szerző új könyve – és máris megvan az indok, miért került megint könyv a kosarunkba.

Bevallom, én is hajlamos vagyok a felhalmozásra. (Bár mostanra talán megfontoltabb lettem, de erről később.) Nem tudok ellenállni egy-egy újdonságnak. Van egy szokásom is: ha olvasok valamit egy szerzőtől, és tetszik, akkor gyorsan beszerzem az összes könyvet tőle. Ishiguro, Saramago, Oravecz Imre, Auster – vagy legutóbbi kedvencem, Murakami. A vicces az, hogy sokszor nem is folytatom a szerzői életművet, vagy csak évekkel később. Olyan is előfordult, hogy amilyen gyorsan beszereztem valamit, olyan gyorsan túl is adtam rajta pár kötet elolvasása után. Tudom, erre való lenne a könyvtár, hogy ne verjem magam felesleges költségekbe.

Miért gyűjtjük őket valójában?

A könyvekhez való kötődés mély és személyes dolog. Szeretem ott látni az adott könyvet a polcomon. Tudni, hogy bármikor kezembe vehetem, és olvashatom. Minden vásárlás egy kis örömforrás. Aztán jön a bűntudat. Nem kellett volna. Nincs hova tenni. A többi könyv is ott van már évek óta, olvasatlanul. És megjelenik a nyomás is, haladni kellene az olvasással, csökkenteni az olvasatlanok számát. Így viszont szinte lehetetlen. Ördögi kör.

Ilyenkor elgondolkodom: vajon miért gyűjtöm őket? Több leszek attól, ha ezernél is több könyv van a magánkönyvtáramban? Ha nagyrészt nem olvastam őket, aligha.

Gyűjtöm őket, mert úgy gondolom, majd nyugdíjasként lesz időm mindent is elolvasni? Szép remények. Jól mutat a polcon? Tökéletes dekoráció. És tökéletes porfogó is. Ha most nem veszem meg, elfogy, és lemaradok valamiről? Lesz majd másik új kötet.

A kérdés tehát nem az, hogy baj-e sokat olvasni vagy könyveket gyűjteni. A kérdés az, miért tesszük és mit próbálunk ezzel helyettesíteni?

Egyensúly a sorok és a polcok között

A könyveknek helye van az életünkben ez azt hiszem, tiszta sor. A polcaimon lévő szabad hely viszont véges. Egyszerűen, ha akarnék sem tudnék több könyvet elhelyezni rajtuk. Nagyjából egy éve próbálom tudatossá tenni a vásárlásaimat.

Ha tehetem, beleolvasok az adott könyvbe. Ha érdekel a téma, megnézem, van-e már otthon hasonló. A fellángolásaimat általában *„jegelem”* pár napra. Majd visszatérek hozzá, és felteszem magamnak a kérdést: túléltem, hogy nem vettem meg azonnal? Ha pedig még mindig úgy érzem, hogy szeretném, akkor keresek mellé egy másik könyvet a polcomról. Olyat, amit már olvastam, vagy amire tudom, hogy már nem vagyok kíváncsi. Eladom, elajándékozom. Nehéz az egyensúlyteremtés, de nem lehetetlen.

Sőt, egyre inkább úgy érzem jól esik a megfontoltság.

Pár kérdés, amit te is feltehetsz magadnak:

– Miért olvasol? És miért vásárolsz könyveket?

– Volt már olyan időszakod, amikor több könyvet vettél, mint amennyit reálisan el tudtál volna olvasni?

– Mennyire érzed úgy, hogy kötelességből olvasol vagy vásárolsz?

– Meg tudsz válni egy könyvtől, amit már nem fogsz elolvasni?

– Mi okoz nagyobb örömet: egy új könyv megszerzése vagy egy régóta halogatott elolvasása?

– Tudnál könyvet ajándékozni úgy, hogy tudod, már sosem fog visszakerülni a polcodra?

– Mi lenne, ha egy hónapig nem vehetnél új könyvet csak a meglévőkből választhatnál?

– Nézz körbe a könyvespolcodon, keres olyan könyveket, amelyek régóta megvannak. Mikor vetted őket? Miért nem olvastad még el?

TUDTAD?

Tsundoku – amikor több könyvet veszünk, mint amennyit elolvasunk

A tsundoku japán eredetű kifejezés, amely azt a jelenséget írja le, amikor valaki könyveket vásárol, majd olvasatlanul felhalmozza őket. A szó két elemből áll össze: a „tsun” a „tsumu” igéből származik, amely felhalmozást jelent, míg a „doku” az olvasásra utal.

Elsőre talán negatívnak tűnik a kifejezés, Japánban inkább egy elfogadott, sőt gyakran kifejezetten pozitív megnevezés azok számára, akik szenvedélyesen gyűjtik a könyveket, még ha nem is jutnak el mindegyik olvasásáig.

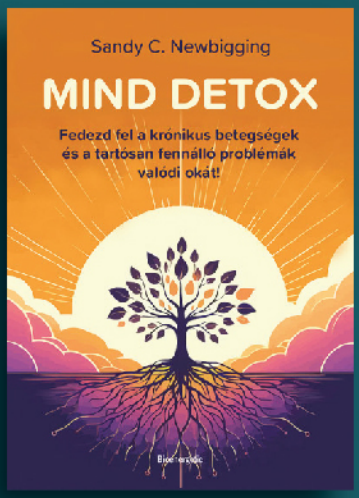
A BBC szerint nyomtatott formában már 1879-ben megjelent a kifejezés. Szenzó Mori egyik regényében bukkant fel, ahol az egyik szereplőre, egy idős tanárra használta a szerző. A tanárnak rengeteg könyve van, de keveset olvas belőlük.

Más források is 1868–1912 közötti időszakra datálják a szó első, eredeti megjelenését.

HÁROM ÚJDONSÁG, A BIOENERGETIC KIADÓ KÍNÁLATÁBÓL

SANDY C. NEWBIGGING: *MIND DETOX*

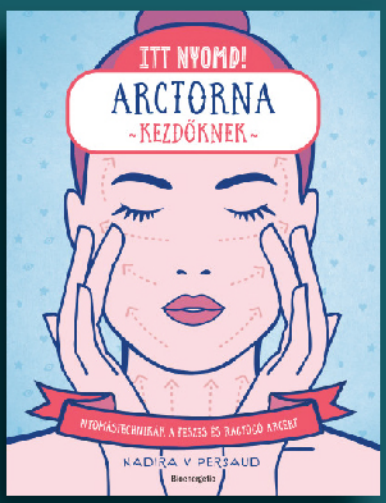
Krónikus fájdalomtól szenvedsz, érzelmileg hullámzó vagy, és mindig ugyanúgy reagálsz, pedig változtatnál? Sandy C. Newbigging *Mind Detox* című könyve egy hatékony módszert mutat be, amely segít feltárni a tudattalanban rejtőző negatív emlékeket és hiedelmeket, amelyek számos betegség és viselkedésprobléma mögött állhatnak. A szerző saját tapasztalatain keresztül mutatja be, hogyan szabadult meg szorongástól, evészavartól, álmatlanságtól, és hogyan vált sikeresebbé a múlt feldolgozásával. Az ötlépéses módszer célja a lelki béke elérése, ami elősegítheti a testi gyógyulást.

SZOMORÚSÁGOM KÖNYVE - NAPLÓ AZ ELENGEDÉSHEZ

Ez a könyv több mint divatos idézetek vagy üres pozitív gondolatok gyűjteménye. Szembemegy a felszínes „pozitivitáskultusszal". Nem állítja, hogy minden rendben van: kimondja, hogy mindannyiunk lelkében vannak feldolgozatlan traumák. Ezekkel szembenézni fájdalmas folyamat, de a könyv végig támogat ezen az úton. Könnyekkel járhat, de segít megnyugodni, helyére tenni a múltat, és erősebben, önazonosabban továbblépni.

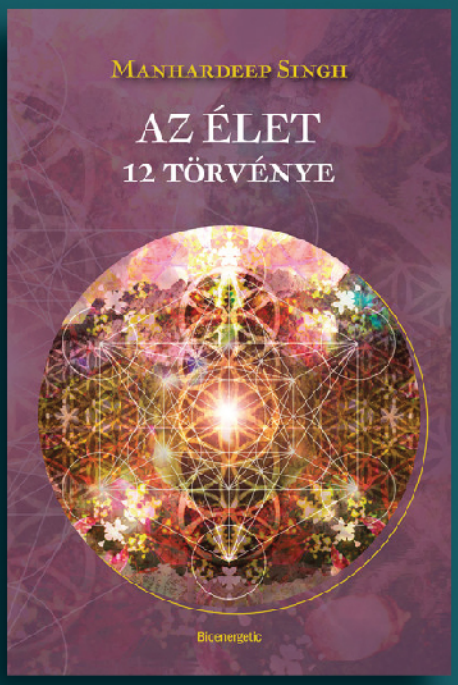
NADIRA V. PERSAUD: *ITT NYOMD! ARCTORNA KEZDŐKNEK*

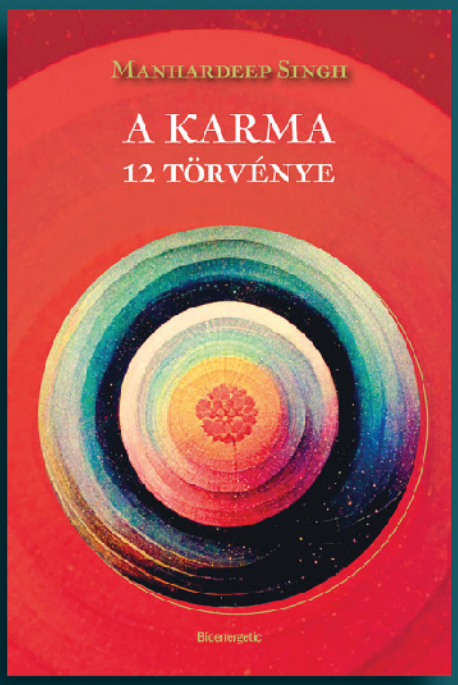
Tapasztald meg az arctorna jótékony hatását, amely speciális eszközök nélkül nyújt frissességet és kortalan szépséget!
A könyv könnyen elsajátítható nyomás- és masszázstechnikákat mutat be, melyek beépíthetők a napi arcápolásba.

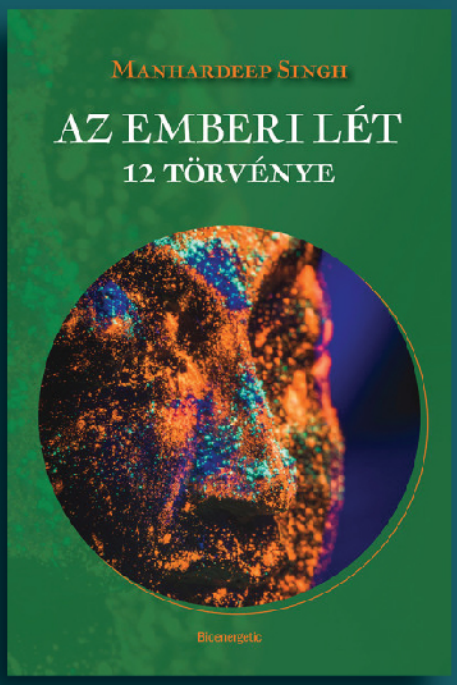
Az érintés és tudatos légzés révén nemcsak az arcbőr feszesebbé válik, hanem energiával is feltölt. Nadira V Persaud, nemzetközileg elismert sminkes holisztikus szemléletű módszerei természetes és tartós eredményt kínálnak mindenki számára.

HA TOVÁBBI ÉRDEKES, TANÍTÓ KÖNYVEKRE VÁGYSZ

KÖNYVKLUBOK ÚJRATÖLTVE

AMIKOR AZ OLVASÁS MÁR NEMCSAK EGYÉNI ÉLMÉNY

Sokan gondolják, hogy a közösségi olvasás ideje lejárt. Az okostelefonok, a rövid videók és a *„kattints és görgess tovább”* világában ki ülne le havonta egy könyvről beszélgetni?

És mégis: egyre több helyen indulnak újra könyvklubok, olvasókörök, online beszélgetések. Az olvasás újra társas élménnyé válik.

Mit ad egy könyvklub?

Egy könyvklub sokkal több, mint közös olvasás. Kapcsolódás másokhoz, akik ugyanazt a történetet olvassák. Új nézőpontok megismerése, amit magadtól talán észre sem vennél. Közösségi motiváció, befejezed a könyvet, mert kíváncsiak a véleményedre. (*Ez mondjuk nehéz, mikor nem tetszik az adott könyv. Viszont, ha nem is fejezed be, mesélhetsz arról, miért nem fogott meg a történet.*) Máshogy olvasol, ha tudod, hogy beszélni fogsz róla. **Én ilyenkor alaposabb vagyok, bejelölök részeket, felírok pár gondolatot.** Sokan vallják, hogy mélyebben élnek meg egy könyvet, ha közösen dolgozzák fel. Előfordul, hogy egy nem túl izgalmas regény is értékessé válik a beszélgetés hatására.

A mai könyvklubok sokfélék, könnyű megtalálni az ízlésünknek, szokásainknak megfelelőt. Vannak a hagyományos csoportok, ahol havonta van egy-egy találkozó, egy közös könyv, élő beszélgetések során elemzitek mit olvastatok. Online klubok, Facebook csoportok, élő videókkal vagy erre létrehozott alkalmazásokban sokkal több csatlakozó lehet, nem kell foglalkozni azzal hol ülünk össze, elférünk-e egyáltalán. Sokkal könnyebb kizárni a zavaró tényezőket. Instagramon is láttam már közös olvasási élményt kibeszélni. Egy poszt, egy kép, és indul a beszélgetés a kommentekben. Szerencsére elég széles a lehetőségek tárháza, így könnyedén leküzdhetők például a távolsági akadályok is.

Győri Könyvforgatók és Zama blog

2023 októberében létrehoztam a **Győri Könyvforgatók** nevű könyvklubot. Ez nem csak egy új közösséget hozott létre, hanem személyes élményként is nagyon pozitív hatással volt rám. Kiléptem az online térből, személyesen is mesélhettem az élményeimről. Az eltelt idő alatt már több mint tizenöt könyvet olvastunk el közösen. Előfordult, hogy az adott könyvről csupán 15–20 percet beszélgettünk, máskor másfél órát. Összetartó csapat vagyunk, de mindig izgalmas felfedezni, amikor máshogyan látunk vagy érzünk egy történetet. Valódi beszélgetések és viták alakulnak ki, de a végén mindig ugyanoda jutunk, a közös élmény feltölt mindannyiunkat.

Tavaly a blogomon is elindítottam egy online olvasós könyvklubot. Négy közös olvasmányunk volt, és egy zárt Facebook-csoportban élő videóval meséltem az élményeimről: mit adott a könyv, mennyire tetszett. A kommentekben ti is megoszthattátok a gondolataitokat. Sajnos egyéb elfoglaltságok miatt ez a kezdeményezés elakadt, nem folytattam. De tervezem, hogy a jövőben újrakezdem, mert izgalmas volt közösen veletek beszélgetni.

Tipp: Így indíts könyvklubot te is

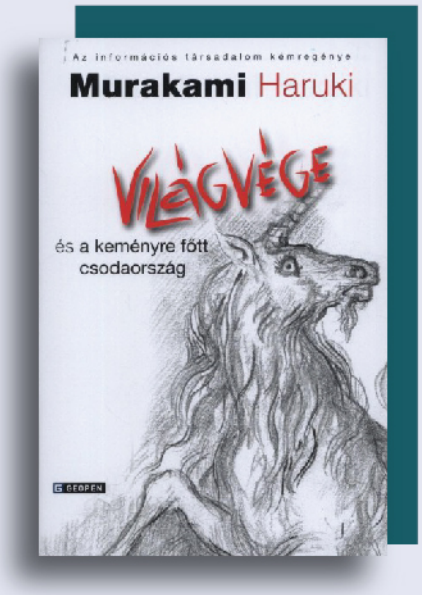
Találj 3–4 embert, akik szívesen csatlakoznának. Kollégák, családtagok, barátok.

Ne tökéletes programot tervezz, csak olvassatok el egy könyvet, és üljetek le beszélgetni róla!

Írj fel pár gondolatot kezdésként, neked mit adott az olvasott könyv. Tetszett, nem tetszett? Milyen volt a stílus, milyenek a karakterek?

Ha nincs lehetőséged személyesen találkozni, induljatok online!

Jelentkezz, ismerkedj meg más könyvklubokkal, inspirációt szerezve ezzel

MURAKAMI HARUKI
Világvége és a keményre főtt csodaország

„Van a világon olyan bánat is, amit nem lehet megsiratni. Az a fajta, amit senkinek se lehet elmondani, s ha mégis, akkor sem értik meg. Ez a szomorúság megváltoztathatatlan, csendben megüli a szívet, felhalmozódik, mint a hó szélcsendes éjszakákon.

Ha jól számolom, ez volt az ötödik elolvasott Murakami kötetem. És őszinte leszek, még mindig élvezem ahogy elmerülhetek a szerző világába. Nagyon jól esik végre valami újat, szokatlant, formabontót olvasni. A *Világvége és a keményre főtt csodaország* pedig minden szempontból egyedi élményt nyújtott.

Murakami egyik legkülönösebb és legösszetettebb regénye, amely két, látszólag teljesen különálló történetszálon fut. Nem mellesleg a moly.hu szerint ez a második legjobbra értékelt könyve.

Keményre főtt csodaország

Ez a rész úgy tűnik, mintha a jövőben játszódna, egy technológia uralta világban. A főhős egy numerátor – vagy mondhatjuk adatfeldolgozónak is –, aki bizonyos információkat alakít át a tudatával. A célja tulajdonképpen az, hogy elrejtse, átkódolja az adatokat, korlátozva ezzel mások hozzáférését. Egy nap különös megbízásba keveredik, melynek során találkozik egy különc tudóssal és annak lányával. Ettől kezdve az élete teljesen felborul.

Világvége

Ezzel párhuzamosan bontakozik ki egy álomszerű, mágikus, letisztult világ. A főhős itt egy álomfejtő, akinek az a feladata, hogy egyszarvúk koponyáiból olvasson ki álmokat. A várost magas fal veszi körül, és az ott élők nem rendelkeznek árnyékkal ezáltal lélektelenné válnak. Ez a szál lassabb, líraibb, meditatívabb, rengeteg filozófiai kérdést vet fel lélekről, emlékezetről, szabadságról, és arról, mit is jelent embernek lenni.

A két világ találkozása

A két történetszál váltakozva épül, és fokozatosan derül ki, hogyan kapcsolódnak össze. A regény végére a két szál nemcsak összeér, hanem értelmet ad egymásnak. Amit az egyik világban nem lehet megérteni, arra a másik ad választ.

Sokrétű regény, elképesztően sok témával foglalkozik: identitáskeresés, tudat, szabadság, lélek. Nem volt könnyű olvasmány, több mint egy hónap kellett, mire befejeztem. Előfordult, hogy úgy éreztem, feladom. Ekkor végül úgy döntöttem, kicsit utánaolvasok a regény keletkezésének, hátterének, mondanivalójának. Igen, kockáztattam, hogy spoilerbe futok, de szerencsére ez nem az a könyv, amit könnyen le lehetne spoilerezni.

Minden nehézsége ellenére mégis tetszett. Nehéz megfogalmazni, beszélni róla mert minden nappal egy kicsit más lesz. Minél többet gondolkozom rajta, annál több újabb és újabb pontot, kérdőjelet találok benne. Változik az értékelésem, de szerencsére jó irányba.

Ez a könyv nem kezdő Murakami-olvasóknak való, de azoknak, akik már megszerették a stílusát, igazi mestermunka.

Megint csak mondhatom a szokásos közhelyeimet. Igen, ilyennek kell lennie egy jó regénynek. Feladja a leckét, végigkísér, majd magadra hagy a gondolataiddal. Talán nem véletlen, hogy a tudatnak és a tudatalattinak ekkora szerepe és jelentősége van ebben a regényben.

ISTEN HOZOTT WAYWARD PINESBAN!

ÚJRA KAPHATÓ BLAKE CROUCH NAGYSIKERŰ TRILÓGIÁJA

A városi történetek mindig kíváncsisággal töltenek el, főleg akkor, ha egy kisvárosról van szó. Mindenki ismer mindenkit, mégis minden egyes lakónak megvan a maga kis titka. A következő könyvajánlómban egy különleges városról szeretnék mesélni: az idahói Wayward Pines-ról. Isten hozott Wayward Pinesban!

Amikor először megláttam a könyv reklámját, azon gondolkodtam, hogy lehet egy könyvnek ilyen címet adni. Hogy kell ejteni? Miről szól? Nem hagyott nyugodni. Ahogy folyamatosan jöttek az apró információk a történetről, úgy kezdtem egyre jobban várni a megjelenést.

Ethan Burke különleges ügynök két eltűnt társa után nyomozva jut el Wayward Pines városába. Ám mielőtt igazán elkezdődne a nyomozás, egy kórházban tér magához. Az emlékei nem tiszták, és nem emlékszik arra, hogy balesetet szenvedett volna. De nem ez az egyetlen furcsaság. Körülötte mindenki rendkívül kedves, már-már zavarba ejtően mézes-mázas. Rossz érzés keríti hatalmába, úgy érzi el kell hagynia a várost. De hogyan? Senkitől nem tud segítséget kérni, sem a családját, sem a főnökét nem éri el. Még a városból kivezető úttal is gondjai akadnak.

Az első kötetet körülbelül másfél nap alatt elolvastam. Nem tudtam szabadulni a bennem motoszkáló kérdéstől, mi az a nagy titok, mi a város története, miért fura mindenki? A szerző folyamatosan elhint néhány apró morzsát, amit felcsipegethetünk, hogy saját elméleteket gyárthassunk belőlük. Van, hogy beletrafálunk, máskor elkerekedett szemmel nézünk, micsoda váratlan fordulat! Az első kötet olyan elemi erővel csap le az olvasóra, hogy képtelenség szabadulni tőle. Tényleg, ahogy befejeztem, kedvem lett volna újrakezdeni.

Szerencsém volt, mert nem kellett várnom a folytatásra. A trilógia második része, *A pokol kapujá*ban már nem sokkal az első után kapható volt.

Hatalmas lendülettel vetettem bele magam az olvasásba, de valamiért nem volt állandó a sodrás. Lassabban haladtam. Tetszett nagyon és továbbra is imádtam. Talán a második kötet jobban kitér a részletekre, sokkal többet tudunk meg a városról. Többször előfordult, hogy azt mondogattam: *„Aha, szóval így történt. Most már értem.”* Az izgalom most is jelen van, csak visszafogottabb formában. Átvette a helyét a helyzet analizálása, a megoldás felépítése. Ahogy pedig haladunk a vége felé, újra szembetaláljuk magunkat az első rész okozta adrenalinlöket érzésével.

Amikor elolvastam a Wayward Pines trilógia első két kötetét, azon gondolkodtam, hogyan lehet tovább fokozni a történetet. Ott volt az első kötet adrenalinbombája, az izgalom, amit másfél nap alatt ledaráltam. Meglepetések, váratlan fordulatok követték egymást. Majd jött a második rész, ami továbbra is izgalmas volt, de lassabb tempójú, tele információval – így az olvasása is tovább tartott. Aztán megérkezett a történet lezárása: *Az utolsó város*. A harmadik kötet szintén letehetetlennek bizonyult.

Nehéz úgy beszélni róla, hogy ne áruljak el semmit. Ebben a kötetben talán az akción van a legnagyobb hangsúly. Ráadásul újabb szereplők is felbukkannak. A kirakós darabjai végre a helyükre kerülnek, és egy *„minden jó, ha jó a vége”* típusú lezárásra számíthatunk. Bele is nyugodtam mindenbe. Aztán az utolsó oldalak arcul csaptak. Olyan meglepetés ért, hogy csak pislogtam. Az a fajta befejezés, amikor azt mondod: *„Ez nem lehet igaz. Ne már. Nem lehet így vége...”*

A Wayward Pines egy igazán különleges könyv. Biztosan kijelenthetem, hogy az egyik kedvence lett. Különleges műfaj, különleges hangulat. Akiknek bejött a *Twin Peaks*, vagy szerették az *X-aktákat*, azoknak Blake Crouch könyve is biztosan kedvenc lesz.

„MEGTANULTA, HOGY AHOL EMBEREK LAKNAK, OTT MINDIG OTT LAPPANG A SÖTÉTSÉG.
ILYEN AZ ÉLET.
A TÖKÉLETESSÉG CSAK LÁTSZAT. A FELSZÍN.
HA EGY KICSIT MÉLYEBBRE NÉZÜNK, RÖGTÖN ELŐTŰNNEK A SÖTÉTEBB ÁRNYALATOK.
HA EGÉSZEN CSONTIG HATOLUNK – A VAKSÖTÉT.

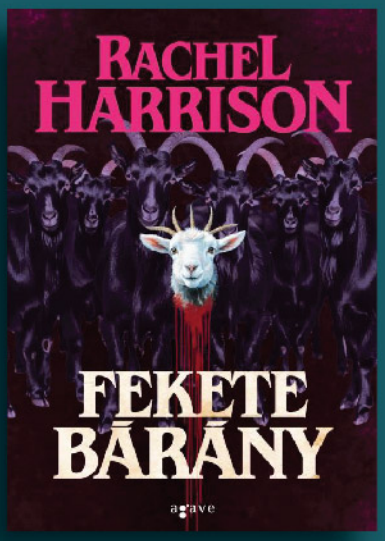
ÚJDONSÁGOK AZ AGAVE KÖNYVEK ÉS A MAGNÓLIA KÍNÁLATÁBÓL

NICOLA WHYTE: *GYILKOSSÁG KILÁTÁSSAL*

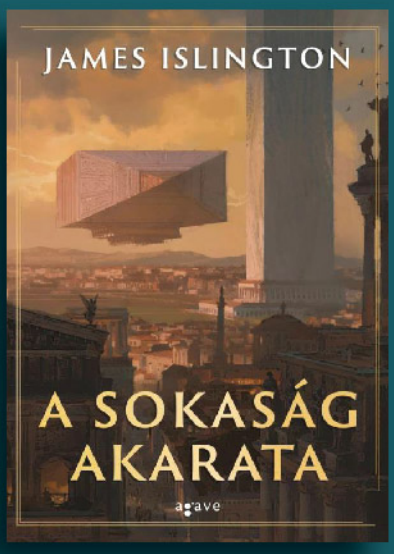
Mennyire ismerhetjük valójában a szomszédainkat? Mikor válik a jószomszédi viszony valami sokkal sötétebbé? Celeste Van Duren, egy gazdag örökösnő London legkisebb lakóparkját, a Marchfield teret biztonságos menedékként álmodta meg. Ám amikor az egyik lakót holtan találják, és a gyanú az áldozat bántalmazott feleségére terelődik, Celeste tudja, hogy valami nagyon nincs rendben. Ezért felfogad két különc segítőt: Audrey-t, a mindenkit ismerő takarítónőt, és Lewist, a cinikus, bukott krimiírót. Bár teljesen különböznek, közösen próbálják kideríteni, ki hazudik. A nyomozás előrehaladtával világossá válik, hogy minden lakónak van titkolnivalója.

RACHEL HARRISON: FEKETE BÁRÁNY

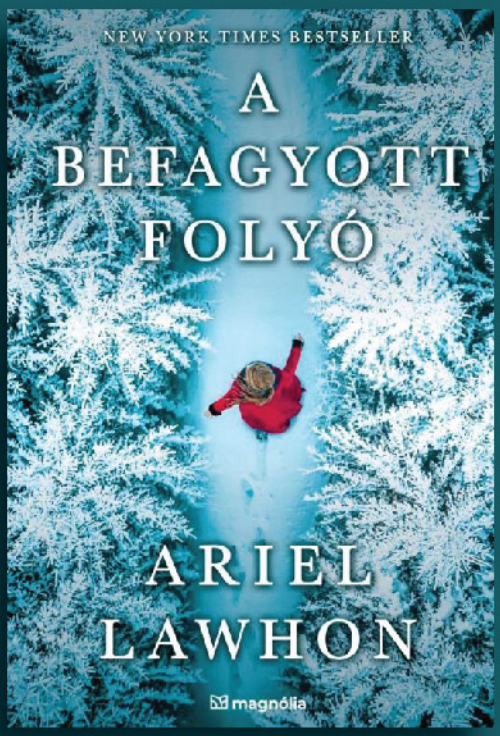
Vesper Wright évekkel ezelőtt megszökött a mélyen vallásos családjától, és nem is tervezett visszatérni. De egy nap meghívót kap unokatestvére esküvőjére – a családi farmra. Bár sejti, hogy nem pusztán jó szándék vezérli őket, úgy érzi, mennie kell. Ott szembe kell néznie a múlttal, anyjával – az egykori horrorfilmsztárral – és egy sötét titokkal, ami mindent megkérdőjelez.
Rachel Harrison regénye a vallási fanatizmus és a családi traumák mélyére ás, miközben egyre nő a feszültség… és a vér is elered.

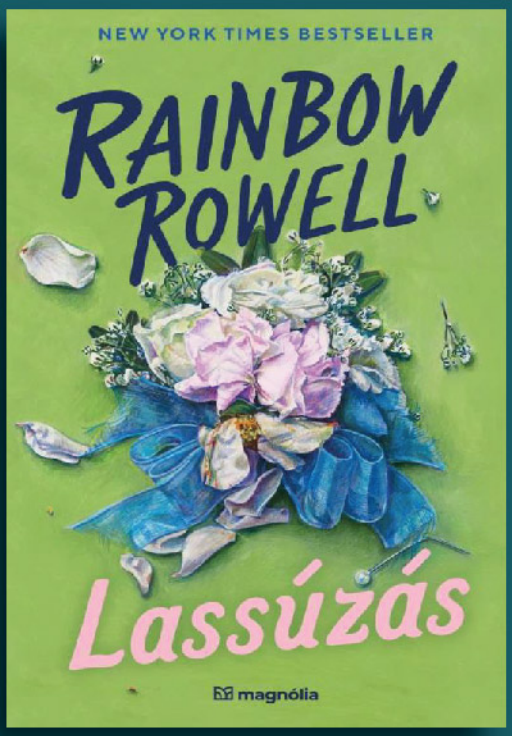
JAMES ISLINGTON: *A SOKASÁG AKARATA*

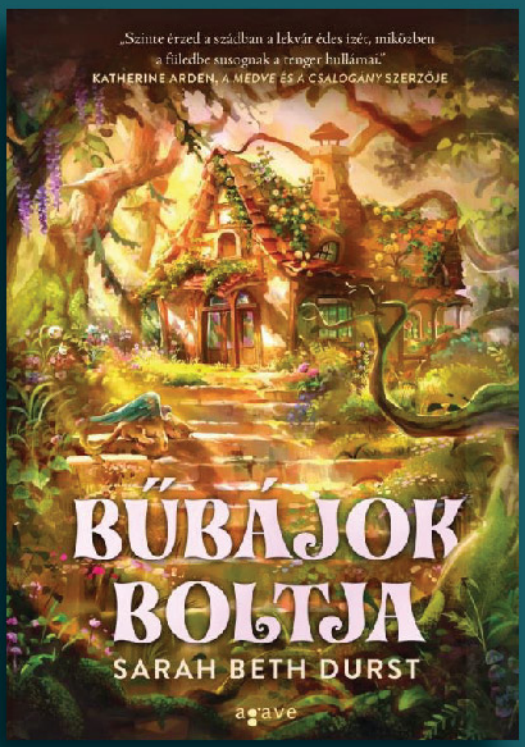
A Hierarchia, vagyis a Cateni köztársaság uralja a világot, de még ők sem irányítanak mindent.
Úgy hiszik, hogy Vis Telimus vagyok. Árva, akit a szerencse juttatott be az elit Akadémiára. Azt gondolják, hogy boldogan szolgálom majd a rendszert, átadva az akaratomat, mint milliók előttem. **De ez hazugság.**
Valójában azért vagyok itt, hogy válaszokat találjak. Egy gyilkosság, egy ősi fegyver, egy igazság, amely megrengetheti az egész köztársaságot. Fel kell jutnom a csúcsra, el kell hitetnem velük, hogy közéjük tartozom.
Mert ha kiderül, ki vagyok valójában, a Hierarchia nem fog kegyelmezni.

HA TOVÁBBI ÉRDEKES, IZGALMAS KÖNYVEKRE VÁGYSZ

MACUIE MASZASI
A vulkán lábánál

„Megint elfogott egy furcsa érzés. Ha a természet formáinak és színeinek létrejöttét csupán racionális okok magyaráznak, vajon lenne ennyiféle virág, madár és fa a világon? Senki sem tudja, hogy miért épp ilyen a széncinege fekete-fehér mintázata. Nem azé a forma és a szín, aki viseli. Ősidők óta létezik, és öröklődik az idők során.

Macuie Maszasi japán író olyan nagy nevekkel dolgozott együtt, mint Ogava Jóku vagy Murakami Haruki. Miután az utóbbi időben eléggé ráfüggtem Murakamira, így nagy kíváncsisággal vettem a kezembe Maszasi első regényét, *A vulkán lábánál*t.

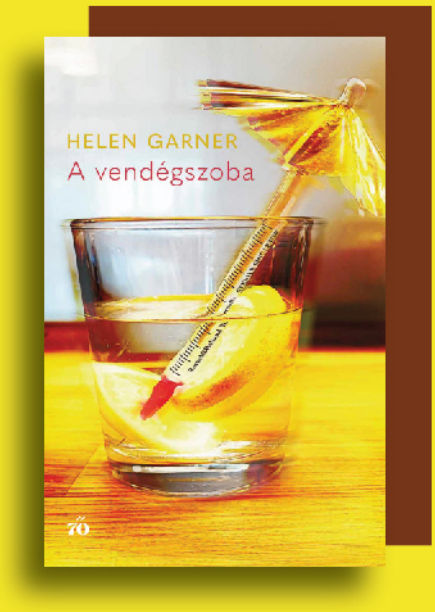
A történet egy tervezőiroda mindennapjaiba enged betekintést. Az iroda alapítója, Murai professzor világszerte híres az általa tervezett épületekről. Nála dolgozni sokak számára valóságos álom. Így gondolja ezt a frissen végzett Tóru is, akit az idős professzor maga mellé fogad. Az egész csapat elutazik a Nyári Laknak nevezett vidéki házba, hogy ott készítsék el a Kortárs Nemzeti Múzeum pályázati terveit. A hétköznapok azonban idővel többé válnak egyszerű munkanapoknál. Szerelem, nehézségek és kételyek gyűrűznek be az iroda falai közé.

A regény ezzel a történettel látszólag nem árul el sokat, mégis, mintha semmit sem hagyna ki. Egy nagyon lassú, nyugodt hangvételű történetet követhettem végig a kötet lapjain. Megnyugtató volt olvasni. Sok részletes leírás szerepel benne, főként a tervezés folyamatáról, az épületekről és azok funkcióiról, ezekből pedig rengeteget tanulhatunk. Az egész hangulat és környezet végig nagyon valóságosnak tűnt. Az író szinte mindent elénk tárt, részletesen, mégis természetesen. Megmozgatta a fantáziámat rendesen. Teljesen megértettem, miért nevezik a könyvet lírai, meditatív regénynek. Kibontakozik előttünk a hagyománytisztelet és a modernitás lehetősége, mégis minden finoman, csendesen történik. Gördülékenyen haladtam az olvasással, de mégsem siettem sehova. Minden mondatot érezni kellett.

A részletgazdag, de nem túlzó leírások mellett az emberi oldal is nagyon erős. Milyen valamit felépíteni magunk körül és abban élni. Milyen érzés, amikor az ember szenvedéllyel végezheti azt, amit szeret. A tisztelet és az odafigyelés végig jelen van. Az egész közeg, minden irodai dolgozó, mellékszereplő olyan volt, akikkel én is szívesen körülvettem volna magam. A fontos témák észrevétlenül férkőznek az olvasó tudatába. Nincs dráma, nincsenek klisék csak színtiszta egyszerűség.

Miután befejeztem a könyvet, azt éreztem, talán még több figyelmet is adhattam volna neki. Értettem, tetszett, olvastam, de az érzés, hogy valamit nem vettem észre, hogy valami biztos ott lapul a sorok között, azt súgja később még egyszer el kell majd olvasnom.

Megint csak John Williams *Stoner* című regénye jut eszembe. Nem kell pörgés, drámai események, feszültség vagy meglepetés. Ha jó az alaptörténet, és az író tud mesélni, akkor a legegyszerűbb történet is sokkal többet tud adni, mint azt gondolnánk. *A vulkán lábánál* pedig ilyen élmény volt számomra. Csendes, elmélkedős, a környezetre figyelő, baráti, érzésekkel teli.

HELEN GARNER
A vendégszoba

„– Csak arról van szó – mondta Carmel –, hogy a munkám során megtanultam, hogy vannak emberek, akik soha, de soha nem néznek szembe azzal, hogy eljön értük a halál. Az utolsó leheletükig küzdenek ellene. – Elhallgatott. – És ez is egy lehetőség.

Legutóbbi olvasmányélményem Helen Garner *A vendégszoba* című regénye volt, amely az első magyarul is olvasható műve az ausztrál írónőnek. *(Remélem a jövőben még más művet is olvashatok majd tőle).* A könyv egy rendkívül nehéz, de ugyanakkor mélyen emberi témát dolgoz fel. A halálos betegséggel való szembenézést és a gondoskodás terhét. Már csak az egyik téma is rendkívül erős tud lenni, nem, hogy egyszerre a kettő. Emiatt nagyon sokáig tépelődtem, hogy akarom-e egyáltalán olvasni, nem lesz túl megterhelő?

A történet főszereplője Helen, aki három hétre vendégül látja barátnőjét, Nicolát, aki végstádiumú rákbeteg. Nicola nem hajlandó elfogadni a hagyományos kezeléseket, és alternatív módszerekkel próbálja gyógyítatni magát, ami feszültséget és kihívásokat hoz a kettejük kapcsolatában.

Helen és Nicola számomra nagyon szimpatikusak voltak, még annak ellenére is, hogy utóbbinak volt pár olyan húzása, ami miatt szívem szerint felráztam volna. Aztán rájöttem, hogy az adott helyzet miatt nekem is legalább akkora türelemre és együttérzésre, empátiára lenne szükségem, mint a szereplőknek. Tetszett a bátorságuk, a kettejük közötti dinamika.

A regény különlegessége számomra Garner minimalista, lényegre törő stílusa. Nincsenek felesleges díszítések, a mondatok egyszerűek és valóságosak, közhelymentesek, mégis mély érzelmeket közvetítenek. Ez a letisztult megközelítés segít abban, hogy az olvasó valóban átélje a karakterek belső vívódásait és gondolatait. Részesei lehetünk a történetnek, empátiára taníthat minket.

Számomra igen személyes volt ez a könyv, mivel évekkel ezelőtt a nagymamám hasonló helyzetbe került. Az olvasás során sok olyan gondolat és érzés tért vissza, amelyeket akkor éltem át. Felmerült bennem a kérdés, hogy vajon a nagymamám is hasonlóképpen érezhetett-e, és hogy mit tehettünk volna másképp. A könyv remekül ragadja meg a remény és a kétségbeesés közötti ingadozást, valamint a méltóság megőrzésének fontosságát egy ilyen nehéz helyzetben.

Összességében *A vendégszoba* egy mélyen megindító és őszinte regény, amely nemcsak a betegség és a gondozás nehézségeit mutatja be, hanem azt is, hogy mennyire fontos a hitelesség és az emberi kapcsolatok megőrzése a legnehezebb pillanatokban is.

Úgy gondolom, a leírt történet sokat tud adni az olvasónak. Reményt, dühöt, kitartást, erőt. Szomorú téma, de annál fontosabb foglalkozni vele. Kiváltképp azért is, mert mindkettő oldalla foglalkozik.

KITÖRÉS

16 ÉVVEL A HALÁLA UTÁN ÚJ TECHNOTHRILLERREL ROBBANT BE A KÖNYVPIACRA A JURASSIC PARK, A VÉSZHELYZET ÉS A WEST WORLD ALKOTÓJA, MICHAEL CRICHTON

Évtizedekig tartó út végére került pont 2024 nyarán, amikor a 2008-ban daganatos betegségben elhunyt kolosszális író, Michael Crichton (*Vészhelyzet, Jurassic Park, West World*) félbehagyott kéziratából és az ahhoz készült jegyzeteiből a világhírű James Patterson (Alex Cross sorozat) thrillerszerző által befejezett Kitörés című technothriller napvilágot látott. Crichton felesége, Sherri tizenöt évig kereste a megfelelő embert, aki befejezhetné férje munkáját: Crichton több mint húsz éven át szenvedélyesen gyűjtött anyagokat vulkánokról és Hawaiiról, hogy megalkothassa az ökológiai katasztrófa lehetőségét is magában hordozó vulkánkitörés történetét. A Kitörés 2025. május 14-től magyarul is olvasható a Trend Kiadó gondozásában.

A Mauna Loa vulkán kitörésére készülnek Hawaiin, és az előzetes számítások szerint a láva egy katonai bázis felé veszi majd az irányt. A Hawaii Vulkánmegfigyelő Központ vezetőjét, John MacGregort a hivatalos bejelentés után egy kórházban fekvő tábornokhoz hívják, aki a hadsereg szörnyű hibájára próbálja figyelmeztetni a tudóst. MacGregoréknak versenyt kell futniuk az idővel, ha meg akarják akadályozni a még nagyobb katasztrófát…

Az amerikai hadsereg által évtizedekig őrzött titok sokkal félelmetesebb, mint bármelyik vulkán?

Michael Crichton volt az egyetlen író, akinek ugyanazon évben jelent meg az első kötete, majd filmje és tévésorozata is. A Harvardon orvosként végzett író tudományos thrillerein keresztül az olvasók őrült utazáson vehettek részt a nagyvárosi sürgősségi osztálytól kezdve az álmainkban (és rémálmainkban) létező helyekig. Michael felesége, Sherri Crichton szerint már az 1970-es években foglalkoztatták őt a vulkánok, számos interjút is készített geológusokkal, vulkanológusokkal. Sokfelé járt a világban, mégis Hawaii az egyik kedvenc helye volt, nem véletlenül játszódik itt a *Jurassic Park* is. 1980-ban kezdett el dolgozni a *Kitörés* kéziratán.

Az író halála után Sherri a jegyzeteket átolvasva úgy döntött, hogy megkeresi azt az írót, aki méltó módon lenne képes életre kelteni a történetet. A Kitörés utószavában így olvashatunk erről az időszakról tőle:

Michael a The Black Zone (A fekete zóna) címen kezdett el dolgozni ezen a könyvön, amelynek a témája addigra már hosszú évek óta foglalkoztatta. Ritkán beszélt az ötleteiről vagy folyamatban lévő projektjeiről, még a családjának vagy a legközelebbi barátainak is. Vulkános projektjét azonban gyakran emlegette, és amikor Olaszországban utazgattunk, direkt azért mentünk el Pompejibe, hogy Michael további kutatásokat végezhessen a Hawaiin játszódó történetéhez. A halála után megtaláltam a befejezetlen, részleges kéziratot az archívumában, és el sem tudtam hinni, hogy a maga utánozhatatlan módján sikerült összeraknia a történetet. Miután rábukkantam erre a kincsre, intenzív kutatómunkába fogtam, átnéztem Michael számos merevlemezét és rengeteg papírt, hogy megtaláljam az összes releváns anyagot.

Bár Michael rendkívül precíz volt a kutatásban és a rendszerezésben, a fájlok több helyen történő kereszthivatkozása és frissítése nem volt kis feladat. A munka során azonban kiderült, hogy Michael zseniális módon előkészítette a történetet. Több kötetre rúgó kutatási anyagot gyűjtött össze, jegyzeteket és vázlatokat írt – még videófelvételeket is készített saját magáról, ahogy a terepen meginterjúvol egy vulkanológust. Milyen izgalmas! De szükség volt egy hasonlóan zseniális elmére, aki befejezi azt, amit Michael megalkotott. Évekig töprengtem lehetséges együttműködőkön, és vártam, hogy felbukkanjon a tökéletes partner. Türelmesen

kivártam, hogy megjelenjen valaki, aki tisztelet-ben tartja a férjem munkáját, és folytatja ezt a történetet.

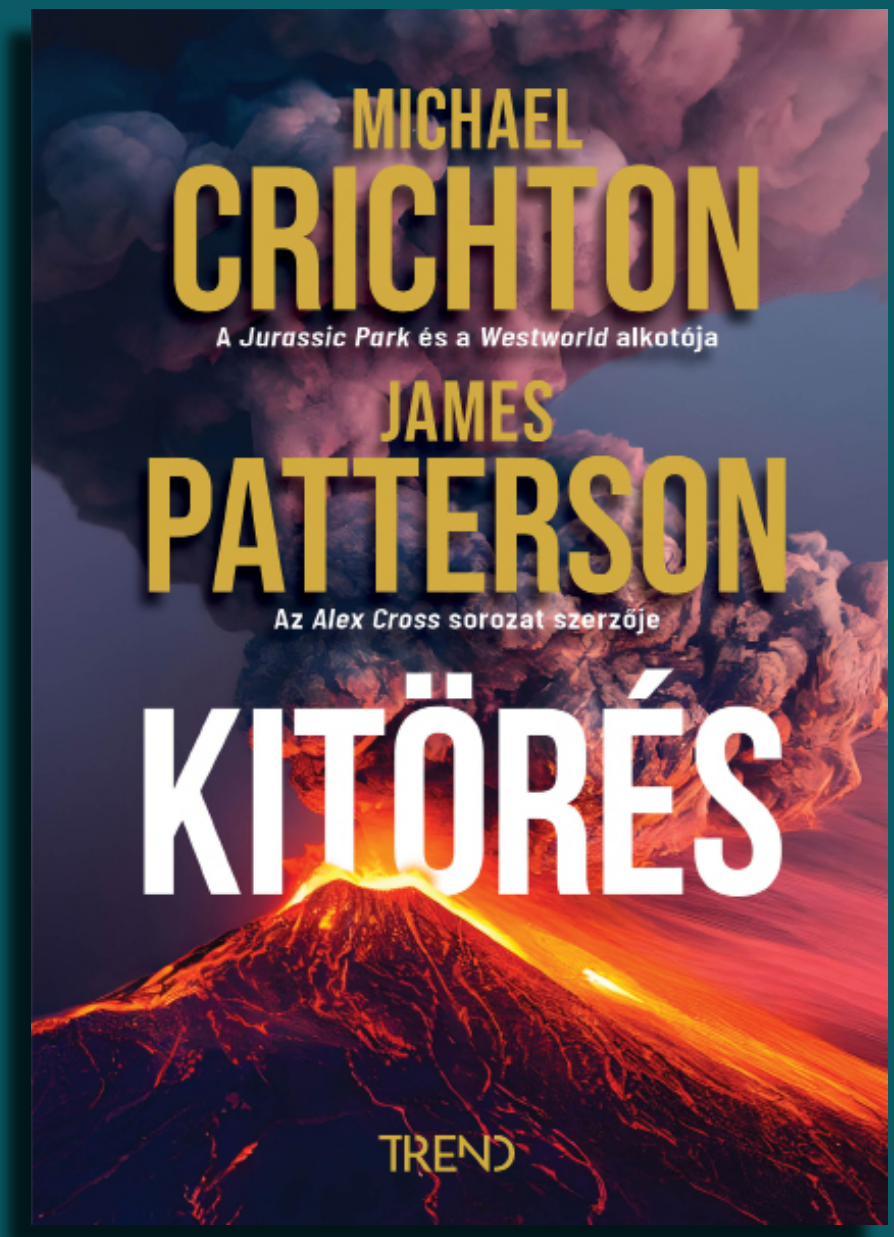
Aztán bemutattak James Pattersonnak.

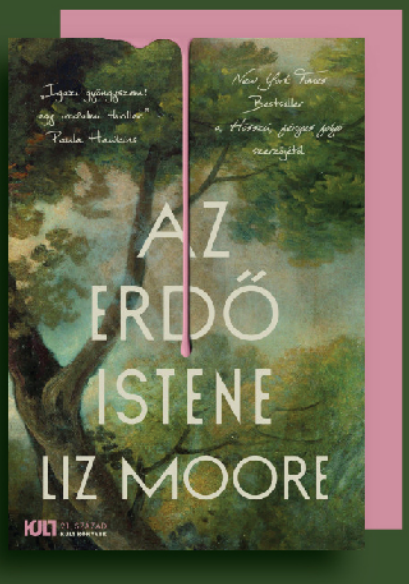
Jim, te voltál az a tökéletes partner.

Örökké hálás leszek neked.

A *Kitörés* végül 2024-ben jelent meg, és hamarosan a sikerlisták élére került. A mesterien megkomponált regény megfilmesítési jogait alig egy hónappal a megjelenés után vásárolta meg a Sony Pictures; Jimmy Chin és Elizabeth Chai Vasarhelyi rendezésében készül belőle film.

AZ AMERIKAI HADSEREG ÁLTAL ŐRZÖTT TITOK SOKKAL FÉLELMETESEBB, MINT BÁRMELYIK VULKÁN?

LIZ MOORE
Az erdő istene

„[…] meg volt győződve arról, hogy egy anyának az a kötelessége, hogy a lánya első és kíméletlen kritikusa legyen, hogy gyerekkorában lelkileg felkészítse őt azokra az inzultusokra és majdani heves ostromlásra, amire felnőtt nőként számíthat majd. Legalábbis őt így nevelte fel az anyja.

Valamikor 2021-ben olvastam Liz Moore *Hosszú, fényes folyó* című regényét, amely a 21. Század Kiadó **KULT Könyvek** sorozatában jelent meg. Akkor kissé értetlenül álltam előtte, mert nem volt jellemző, hogy ebben a sorozatban krimi vagy thrillerjellegű könyvek jelennek meg. Aztán, miután elolvastam, rájöttem, hogy sokkal inkább egy családi drámát tartottam a kezemben. Nyers, realisztikus történetet, amit nehéz elfelejteni.

Legutóbb akkor találkoztam újra a szerző nevével, amikor láttam, hogy *Az erdő istene* elnyerte a Goodreads oldalán az év legjobb thrillere díjat. A sors úgy hozta, hogy 2025 májusában a győri könyvklubunk is ezt a kötetet választotta közös olvasmánynak.

1975 augusztusának egyik reggelén az egyik táborvezető észreveszi, hogy egy ágy üres. A tizenhárom éves Barbara Van Laar eltűnt. Ő nem egy átlagos kamaszlány: a családja birtokolja a nyári tábort, amely munkát ad a környék legtöbb lakójának. Ráadásul nem ez az első eset, hogy egy Van Laar gyerek nyomtalanul eltűnik – Barbara bátyjának tizennégy évvel korábban szintén nyoma veszett, és soha nem találták meg. Elindul a nyomozás, és ahogy az sejthető, egymás után hullanak ki a csontvázak a jómódú család szekrényéből.

Nem is tudom, hol kezdjem. Mivel nagyjából tudtam, milyen műfajban alkot a szerző, bizonyos elvárásokkal álltam neki az olvasásnak. Egy izgalmas, feszes tempójú történetre számítottam, amely annyira beszippant, hogy ne akarjam majd letenni. Ehhez képest egy lassabb, helyenként túlírt regényt kaptam – ez némi csalódást okozott. Úgy éreztem, a történet túlságosan el lett nyújtva. Körülbelül a kötet kétharmadánál kezdett felpörögni a cselekmény, itt már elméleteket gyártottam, és a szerző is egyre tudatosabban kezdett játszani az olvasóval. Több alkalommal is volt gyanúsítottam.

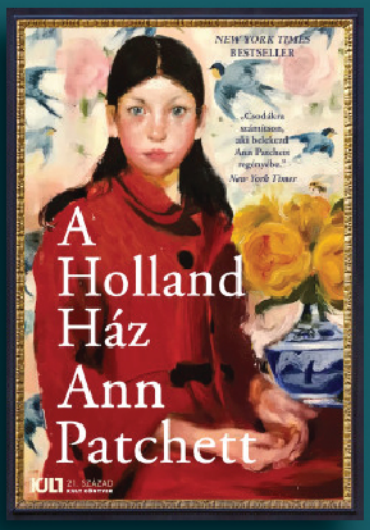
Mivel egy szereplő sem tudott igazán szimpátiát kiváltani belőlem, ez mindenkit gyanússá tett. Egy szerencsétlen, elidegenedett közeg tárult elém, olyan, amit legszívesebben elkerülne az ember.

Az erdő istene valójában egy reális történet a gazdagságról, a kiváltságokról, és arról, hogy bizonyos körökben sokkal fontosabb az ember megítélése, mint az őszinte érzelmek, a szeretet vagy az összetartás. A hatalom képes teljesen eltorzítani az embert, elveszíti a realitásérzékét, vagy épp azt, hogy felismerje a hibáit. Ebből a szempontból nagyon erős regény, a bűntény és a krimi szál inkább csak keretet ad az igazi mondanivalónak. Kis hiányérzetem mégis maradt, néhány szereplőt szívesen megismertem volna mélyebben is. Összességében nem volt rossz regény. Egy hűvös, esős délutánra tökéletes olvasmány.

HÁROM ÚJDONSÁG, 21.SZÁZAD KIADÓ KÍNÁLATÁBÓL

ANN PATCHETT: *A HOLLAND HÁZ*

A második világháború után Cyril Conroy egyetlen befektetéssel hatalmas vagyont szerez, és megvásárolja a Holland Házat – ezzel elindítva családja sorsának drámai fordulatát. A fényűző villa nem boldogságot, hanem veszteséget hoz. A történetet fia meséli el: öt évtized krónikája bontakozik ki, testvéri kötelék, veszteség, ragaszkodás és újrakezdés. Ann Patchett regénye mély kérdéseket vet fel szeretetről, otthonról, hatalomról és az emlékeink erejéről.

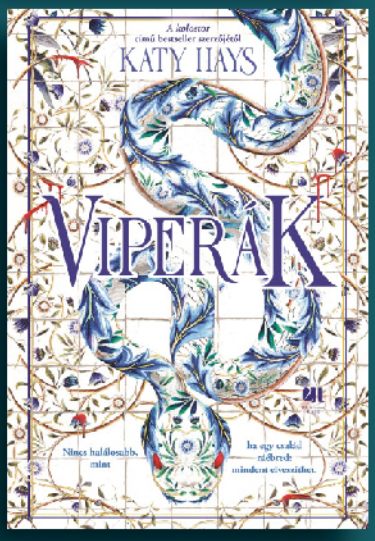
SALLY CARSON: GÖRBE KERESZT

Sally Carson Görbe kereszt című regénye 1934-ben jelent meg, amikor még kevesen látták, hová vezet Hitler hatalomra jutása. Ma olvasva a könyv lidérces jóslatnak tűnik. A történet egy középosztálybeli családról szól, akik lányukat egy fiatal orvoshoz akarják adni – csakhogy a férfi zsidó származású. A korabeli fogadtatás vegyes volt, a színpadi változatot pedig cenzúrázták. A regény most, 2025-ben jelenik meg először magyarul, teljes, cenzúrázatlan formában.

KATY HAYS: *VIPERÁK*

Harminc éve rejtély övezi Sarah Lingate drámaíró halálát a capri villánál. A család balesetként kezeli, de minden évben visszatérnek a helyszínre. Ezúttal azonban Helen Lingate, az örökös, titkos tervet sző, és Lorna Morenóra, a család asszisztensére támaszkodik. A villánál egy nyakék várja őket – ugyanaz, amit Sarah halálának éjjelén viselt. A rendőrség újra nyomoz, a családon belüli feszültség nő, és senki sincs biztonságban a szigeten.

15 OK, AMIÉRT SZERETEK OLVASNI

Sokszor kapom meg a kérdést, miért olvasok, mit szeretek a könyvekben. Nem unalmas? Nem felesleges időtöltés? Olyan vastagok a könyvek… Mosolygok, mert én tudom, nincs olyan negatív dolog ami visszatartana az olvasástól. De hogy a kérdésre is választ adjak, összefoglaltam, miért jó szerintem könyvet olvasni.

Az olvasás, a könyvek által:

1. rengeteg új dolgot tanulhatok
2. **elutazhatok bárhova, a világ bármely pontját megismerhetem**
3. fejlődik a szókincsem,
4. **megismerem önmagam**
5. segít megismerni másokat
6. **segít eligazodni a mindennapokban**
7. megmozgatja a fantáziámat
8. **pihenek, kikapcsolja a körülöttem levő *„zajokat”***
9. megvigasztal, támaszt nyújt nekem a nehezebb időszakokban
10. **néha segít elaludni**
11. nevel, oktat, felráz
12. **fejleszti a gondolkodást**
13. irányt mutat
14. **felszabadít**
15. közelebb hozhat másokhoz

És te miért szeretsz olvasni?

TUDTAD?

Bevallom, egy kicsit boomer vagyok már a mai könyves szlengeket illetően. Sokszor találkozom számomra ismeretlen kifejezésekkel. Ezekből válogattam párat.

TBR (To Be Read) – elolvasásra váró könyvek listája

DNF (Did Not Finish) – félbehagyott könyvek jelölése

Book hangover – az érzés, amikor egy könyv után nehezen kezdesz újba. Könyves másnaposság.

Reading Slump – olvasási válság, amikor semmilyen könyvhöz sincs kedved nyúlni

Page-turner – letehetetlen könyv

Plot twist – váratlan fordulat a történetben

Cliffhanger – függőben hagyott, nyitott befejezés

Slow burn – lassan kibontakozó történet

Binge reading – Amikor egyhuzamban, akár egy teljes nap alatt kiolvasol egy könyvet vagy könyvsorozatot.

Dobray Sarolta *Üvegfal* című regényéről eddig kivétel nélkül pozitív véleményeket és ajánlásokat hallottam. Fel is merült bennem, hogy elolvasom, de valahogy a téma nem állt igazán közel hozzám, így végül elengedtem.

Legújabb, *Közel* című kötete rövid novellákat tartalmaz. Egy névtelen rajongó, aki mindennap levelet ír. Egy nő, aki mindig ugyanott sír. Egy rémült első csók. Egy megöröklött tűzfolt. Egy balatoni vihar. Egy tanárnő, akit kinevetnek. Egy halott fényképész a hóban. Egy apa piros kabátja. Egy születésnap szilveszterkor. Ezeket sorolja fel a fülszöveg és hozzáteszi, sosem tudhatjuk, mit kapunk egy-egy történettől.

Amikor a kezembe került, elolvastam az első, alig háromoldalas novellát. Ismerős érzés kerített hatalmába, rögtön rezonáltam rá. És ez az érzés végigkísérte a teljes kötet olvasását. Bevallom, ritkán olvasok novellákat. Próbálkozom velük, de csak nagyon kevés váltott ki belőlem igazán mély érzéseket. Én azokat a novellákat szeretem, amelyek abban a néhány oldalban is képesek erős érzelmeket előhívni: örömöt, bánatot, ijedtséget – vagy azt a fajta igazságot, amelynél kicsit elszégyellem magam, mert magamra ismerek benne. Ebben a kötetben is megtaláltam önmagamat. Néha külső szemlélőként, aki észreveszi a körülötte zajló eseményekben rejlő fontos pillanatokat. Egy pillantást, egy gesztust, egy elejtett mondatot, amely másokra mély hatással van. Máskor viszont én vagyok a szereplő, aki mindezt átéli.

Vittem magammal a kötetet. Különösen érdekes volt az utcán sétálva olvasni, mert akaratlanul is a körülöttem levő embereket figyeltem. Kiből lehetne szereplő.

Számomra ebben rejlik a kötet ereje. Végre elmondhatom, hogy van kedvenc novellás-kötetem. Dobray Sarolta megszólított a történeteivel. Közelebb kerültem hozzájuk és talán a környezetemhez is. A valóság apró mozzanatai vesznek körül bennünket nap mint nap. A kérdés csak az, mennyire járunk nyitott szemmel? Képesek vagyunk-e meglátni a történeteket a hétköznapokban?

Mit látunk a férfin, aki a buszmegállóban meredten bámul előre, közben idegesen tördeli a kezét? Hol szakadhatott meg a kapcsolat a két fiatal között a kávézóban, hogy inkább a telefonjukat görgetik a beszélgetés helyett? És miért nem veszünk tudomást az idős emberről, aki jól öltözötten, ápoltan kapaszkodik a villanyoszlopba?

Megannyi élethelyzet, amely kérdéseket és történeteket vet fel. Dobray Sarolta pedig észreveszi ezeket és segít nekünk is meglátni.

A szerző stílusa letisztult és pontos, nem veszik el a szavakban, mégis szinte minden mondat mögött ott rejtőzik valami kimondatlan súly.Egyszerű hétköznapok történetei. Rólam, rólad, rólunk.

HÁROM ÚJDONSÁG, GABO KIADÓ KÍNÁLATÁBÓL

N. NAGY ZOLTÁN: *LELKEK ŐRZŐJE*

Budapest egyik temploma előtt bestiális kegyetlenséggel meggyilkolt katolikus pap holttestére bukkannak. A tettes megfojtotta, kivágta és magával vitte az egyik szemét. A rendőrség biztos benne, hogy a gyilkos frissen szabadult a börtönből, ahova az atya vallomása juttatta. Az ügyet a nyugdíjazás előtt álló Gálfi Csaba alezredes kapja meg, és ahogy csapata egyre mélyebbre ás, a nyomok között hátborzongató gyilkosságsorozat sejlik fel. Idegtépő hajsza kezdődik a megszállott gyilkos után, miközben az alezredesnek árulással és a múlt árnyaival is meg kell küzdenie. Az idő fogy, a kérdések pedig sokasodnak.

SZIGETI KOVÁCS VIKTOR: A CINKOTAI RÉM

1916 tavaszán Cinkota rendőrfőnöke, Trauber Adolf olyan bűnténysorozattal szembesül, amilyenre korábban nem volt példa: az Osztrák-Magyar Monarchia első sorozatgyilkosát kell felkutatnia. A bűntények, amelyek a háború árnyékában elkerülik a hatóságok figyelmét, évekig tartó hajsza kezdetét jelentik. Az elkövető, Kiss Béla cinkotai bádogos eltűnik a front káoszában, nyomában pedig csak rettegés és döbbenet marad.Szigeti Kovács Viktor vérfagyasztó története megtörtént eseményeken alapul.

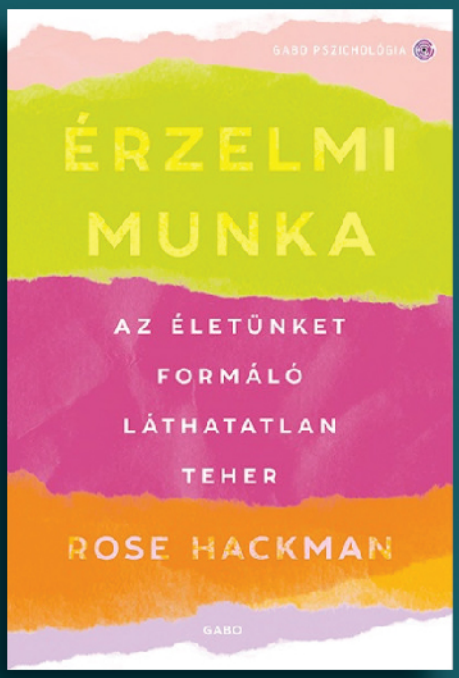
MARABU: *ANIMÁTUM*

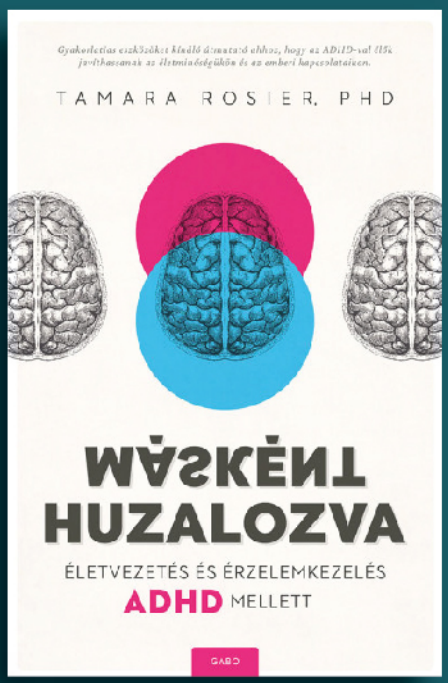

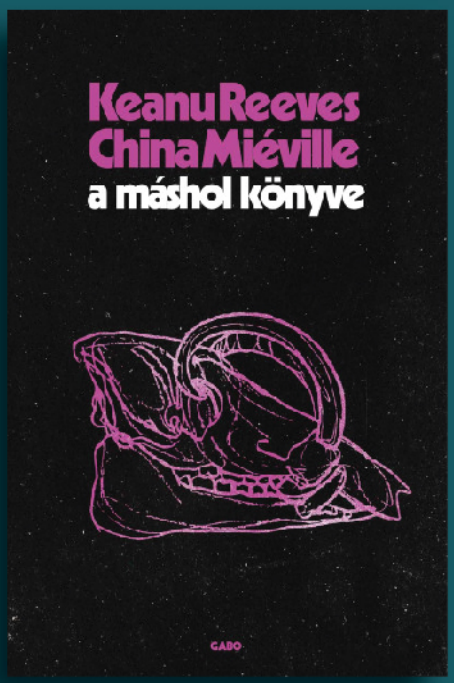
Egy különös világ, ahol tizenkét értelmes állati lény él növények között. A forradalom utáni birodalmat újabb, alattomos hatalomátvétel fenyegeti. A középpontban egy macskalány áll, akinek titkos képessége az ellenállás kulcsa lehet. A kutyalegények, varázslók, harcosok és költők története lassan összefonódik. Marabu mozaikszerűen építkező fantasyje egyszerre mesefolyam és feszült politikai krónika, fiataloknak és felnőtteknek egyaránt.

HA TOVÁBBI ÉRDEKES, IZGALMAS KÖNYVEKRE VÁGYSZ

TARTALOMGYÁRTÓK ÉS OLVASÓK

KÖNYVES KÉRDŐÍVEM RÖVID ÉRTÉKELÉSE

A közösségi média könyves tartalomgyártói ma már megkerülhetetlen szereplői az olvasói döntéseknek. Én magam is tapasztalom, hogy bizony befolyással tudok lenni másokra. Ez pedig felelősséggel is jár. De vajon menynyire bízunk bennük? Befolyásol-e minket a hype, vagy épp emiatt fordulunk el egy-egy könyvtől? Kíváncsi voltam, mit gondolnak erről más olvasók is, ezért elindítottam egy kérdőívet, amelyet közel 200-an töltöttek ki. A válaszokból izgalmas mintázatok rajzolódtak ki arról, hogyan viszonyulunk a bookstagramhez, BookTokhoz, és a recenziós tartalmakhoz. Nézzük a kérdéseket és a válaszokat.

Milyen gyakran olvasol?

A kitöltők többsége közel kétharmada minden egyes nap időt szán az olvasásra, és a további egyharmad is heti több alkalommal olvas. Az alkalmi olvasók aránya elenyésző – ami erősíti azt a feltételezést, hogy a kérdőívet elsősorban olyanok töltötték ki, akik szenvedélyesen érdeklődnek a könyvek világa iránt.

Milyen típusú könyveket olvasol leggyakrabban? (Több válasz is megjelölhető volt)

A legnépszerűbb kategória a szépirodalom, ami jól mutatja, hogy a válaszadók jelentős része nemcsak szórakozni, hanem elmélyülni is szeret az olvasmányélményekben. Ugyanakkor nagyon erős a krimi és thriller műfaj is, ami izgalomra, feszültségre való nyitottságot jelez. Több szavazatot kaptak még a romantikus regények a non-fiction (önfejlesztés, életmód, pszichológia stb.) könyvek. A fantasy és sci-fi rajongótábora sem elhanyagolható – különösen a fantasy kapott magasabb szavazatot.

Követsz bookstagrammereket, könyves YouTube-csatornákat vagy BookTok tartalmakat?

Úgy tűnik, a könyves influenszerek világa sokakat elér. A válaszadók közel 83%-a követ könyves tartalomkészítőket, a maradék 17% egyáltalán nem követ semmilyen csatornát, profilt.

Melyik platformot használod leggyakrabban könyves tartalmakhoz?

Meglepő módon a legdominánsabb platform az Instagram lett. A Facebook továbbra is népszerű, különösen azok körében, akik olvasócsoportokban aktívak. Érdekes, hogy a Moly.hu is jelentős arányban szerepelt, ami azt mutatja, hogy a régebbi, klasszikus könyves közösségeknek is van még vonzereje. A YouTube lett a negyedik helyezett, majd a TikTok kapta az ötödik legtöbb szavazatot.

Van kedvenc könyves tartalomkészítőd?

Itt elképesztő sok választ kaptam, a teljesség igénye nélkül: Ott Anna, Szabados Ági, Könyvelem Csaba, Pergamenre hányt szavak, Gabó olvas, Faltól falig Tamara, Edmond könyvkuckója, Books of Beads, Tízkicsikönyv.

Vásároltál már könyvet kizárólag azért, mert valamelyik tartalomgyártó ajánlotta?

A válaszadók 72%-a már vásárolt könyvet kizárólag tartalomgyártó ajánlására, közülük 37,4% többször is. Mindössze 10% mondta azt, hogy soha nem befolyásolták az ilyen ajánlások.

Mennyire bízol ezekben az ajánlásokban?

Sokan alapvetően bizalommal fogadják a tartalomgyártók könyvajánlásait, bár nem ritka a némi szkepticizmus sem. 48,1% általában megbízik a tartalomgyártók könyvajánlásaiban, míg 38,1% néha szkeptikus. Teljes mértékben csak 6%-uk hisz ezekben, 7,9% pedig egyáltalán nem. Az adatok alapján az ajánlások hatásosak, de sokan fenntartásokkal kezelik őket.

Mennyire érzed úgy, hogy a közösségi médián felkapott könyveket „túl hypeolják”?

A válaszadók 38,9%-a szerint nagyon gyakran „*túl hypeolják*” a könyveket a közösségi médiában, míg 54,2% érzékeli ezt, de nem zavarja. Mindössze 6,9% érzi úgy, hogy ez ritkán fordul elő, vagy egyáltalán nem tapasztalt ilyet.

Milyen típusú könyveket választasz szívesebben? (Több válasz is megjelölhető volt)

A kitöltők nagyon nagy százaléka 83,7% azt olvas, amihez éppen kedve van, ami megtetszik neki. Ezután a friss megjelenések, majd a régebbi könyvek kaptak sok szavazatot. A klasszikusok sajnos nagyon lemaradtak a szavazásban.

Mit érzel, amikor egy könyvet "mindenhol" látsz (Instagram, TikTok, YouTube stb.)?

A *„mindenhol ott van”* jelenség vegyes reakciókat vált ki: 31,4%-a inkább kivárja, míg lecseng a hype, 28,7%-ukat pedig nem befolyásolja különösebben a könyv népszerűsége. 18,6% azonnal érdeklődni kezd, míg 13,3% gyanakvóvá válik, és 8%-nak egyenesen elmegy tőle a kedve. Összességében látszik, hogy a *„mindenhol szembejövő”* könyvek különböző érzelmeket váltanak ki.

Szoktál elkerülni felkapott könyveket, csak mert *„már mindenki olvasta”*?

Sokan hajlamosak kivárni vagy elkerülni a túlzottan felkapott könyveket. 64%-a néha elkerüli a felkapott könyveket, 17,2% pedig gyakran tesz így. Ezzel szemben 18,8% kifejezetten emiatt olvassa el őket. A többség tehát inkább óvatos a túlzott népszerűséggel.

Érdekelnek a negatív tartalomgyártói vélemények könyvekről?

75,3%-a szerint fontos, hogy tartalomgyártók negatív véleményt is megosszanak – ez a hitelesség kulcsa. 20%-ot nem igazán érdekelnek ezek a vélemények, míg csak 4,7% részesíti előnyben a kizárólag pozitív hangvételt. A többség tehát értékeli az őszinteséget

Szerinted felismerhető, ha valaki nem őszinte egy olyan könyvnél, amit ingyen, recenzióként kapott?

A válaszadók 37,4%-a szerint néha felismerhető, ha valaki nem őszinte egy recenziós könyvről. 26,8% úgy véli, egyértelműen észrevehető, míg 27,4% nem is figyel erre tudatosan. Mindössze 8,4% gondolja úgy, hogy nem igazán lehet felismerni az őszintétlenséget.

Örülnél, ha a könyves tartalomgyártók minden esetben egyértelműen feltüntetnék, ha recenziós példányról van szó? (Vagyis a kiadótól kapták a könyvet, nem maguk vásárolták.)

A többség 57,9% fontosnak tartja, hogy a tartalomgyártók mindig jelezzék, ha recenziós példányról van szó, mert ez a hitelesség része. További 15,8% szerint ez csak akkor lényeges, ha a vélemény független. A maradék közel 26% számára ez nem különösebben fontos vagy nem foglalkoztatja a téma.

Mennyire tartod hitelesnek azokat a könyves influenszereket, akik gyakran promóciós tartalmat osztanak meg (pl. recenzió, fizetett együttműködés)?

A válaszadók 46,3%-a szerint a könyves influenszerek hitelessége attól függ, hogyan kommunikálják a promóciós tartalmakat. 21,6% szerint akkor is hitelesek maradhatnak, ha őszinték. 13,2% kevésbé bízik bennük, míg 8,4% egyáltalán nem tartja hitelesnek ezeket a tartalmakat. 10,5% bizonytalan.

Számít neked, hogy egy tartalomgyártó a saját pénzén vette-e a könyvet, vagy recenziós példányt kapott?

A válaszadók kétharmada 66,8% szerint nem számít, hogy egy könyvet a tartalomgyártó vásárolt-e vagy kapott, amennyiben őszinte a véleménye. 12,1% szerint viszont ez befolyásolja a megítélésüket, míg 15,8%-ot nem foglalkoztat a kérdés, és 5,3% most szembesült vele, hogy ez egyáltalán szempont lehet. A többség tehát az őszinteséget tartja elsődlegesnek.

Mi a helyzet nálam, a zama.hu-n?

A blogom által számos kiadóval kapcsolatban állok, ezáltal pedig fogadtam és kértem is recenziós példányt. Ez kétféle módon szokott történni. Az egyik leggyakoribb, ha valami érdekel, megtetszik, - azaz én szeretnék vele foglalkozni - akkor egyeztetek a kiadóval. Recenziós példány, de mégis saját akaratomból. Ha nem állnék kapcsolatba a kiadóval, akkor is elolvasnám és ugyanazt írnám róla. A másik eset, amikor a kiadó ajánl ki nekem könyvet. Vagy mert fontos lenne számukra a plusz megjelenés, vagy olyan az adott kötet témája, ami az ízlésemhez közel állhat.

Én alapjáraton nem szeretek rosszat írni egy könyvről, mert nem győzöm hangsúlyozni, mindenki másként értékel. Sok kötet van, ami nekem nem tetszett, másnak pedig kedvenccé vált. És fordítva. Ennek ellenére meg szoktam írni a negatív észrevételeimet. Lassú volt, nem tetszettek a karakterek, túlírt, sablonos stb. Szerencsére még sose volt arra példa, hogy valamelyik kiadó kérdőre vont volna, vagy megromlott volna a kapcsolat. Még akkor se, ha úgy alakult, nem is írtam a kötetről mert nem tudtam elolvasni.

Régi veteránnak vallom magam, már több, mint tizenöt éve vezetem a blogomat. Ez a tartalomgyártói könyves közeg ma már kissé felhígult. Több régi blogossal, olvasóval beszélgettünk erről a jelenségről. Ezért is született a kérdőív.

Ma már bárki igényelhet könyvet, elég fülszöveges posztot írni róla Instagramra. Nincs mögötte igazi, tényleges munka. Emiatt mások megítélése is romlik. Felmerül a hitelesség kérdése. Illetve a kiadói kiajánlás is könnyen kontra produktívvá válhat, ha egy adott könyvről több tucat hasonló ajánló jelenik meg, az olvasók számára egyértelművé válik a reklám. Főleg akkor, ha az adott tartalomgyártó eddig nem olvasott adott műfajban. Így sok olvasó azt írta nekem, inkább elkerülik a könyvet.

Bevallom, nekem sincs kedvem már beállni a sorba, mert meglátják a követők a borítót és máris görgetnek tovább.

Hogy mi lenne a megoldás erre? Nem vagyok benne biztos, nekem kell ezzel foglalkoznom. Amit én tehetek, hogy továbbra is igyekszem őszintén, ugyanazon a színvonalon beszélni a könyvekről. Egyúttal köszönöm mindenkinek, aki régóta követ, figyel és ad a véleményemre. Megtisztelő nagyon.

A következő oldalon pár véleményt olvashattok a kérdőívből, hogy miéyen a hiteles tartalomgyártó számotokra.

Ha őszintén megosztja azt is, amikor csalódás neki egy könyv, vagy megfogalmazza vele kapcsolatos negatív, de építő jellegű kritikáit.

Ha a fülszövegen kívül saját gondolatokat, tapasztalatokat is megoszt a könyvről!

Széles látókörrel rendelkezik egy adott témában. Saját véleményt mond, de nem akar befolyásolni.

Sokat olvas és sokfélét.

Ha egyedi és nem sablonosan szinte ugyan azt mondja egy könyvről mint másik 10 tartalomgyártó. Jó olvasni azt is ha éppen valami nem tetszett neki és ezt ki is fejti.

Ha megtudja normálisan fogalmazni a benyomásait, könyv tartalmát, nem csak egy „szuper, új kedvencet avattam” típusú szöveget írnak a kép alá/mondanak videóban.

Őszinte, tényleg olvas és nem csak a recenziókat vagy az épp felkapott könyveket.

Ha nem csak ajnározza a szerzőket, értelmes, összetett mondatokat használ, pro-kontra érveket hoz, kerüli a túlzásba vitt lelkesedést (persze egy-két könyv esetén lehet hiteles, én is lelkesedő személy tudok lenni, de ha minden könyvnél, azt nem tudom komolyan venni).

Ha nem próbál befolyásolni, hogy mit olvassak el, hanem csak őszintén elmondja az élményeit az adott könyvről. Nem hájpol egy könyvet azért, mert recenzióba kapta, valamint ezekről a könyvekről is őszinte véleményt alkot.

Sok műfajt bemutat. Nem ragad le egy stílusnál.

Nem “fekete-fehér” véleményt alkot a könyvről. Érvekkel, érzésekkel alátámasztja a meglátásait. Például ha csak annyit mond: 4 csillagot adtam erre a könyvre! kevés, főleg egy recenziónál, mert akkor gyanút ébreszt, hogy nem is tetszett neki, vagy el sem olvasta.

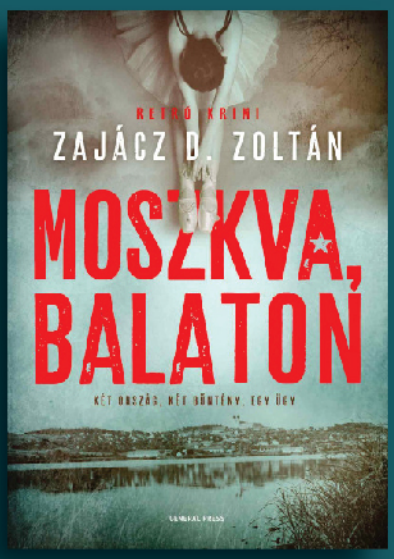
Hogy nem ömleng pontosan ugyanabban a hangnemben egy nagy klasszikusról, meg egy kezdő íróról, akitől most kapott ingyen példányt.

Természetes, hogy kialakulnak tartalomgyártók és szerzők között barátságok, de úgy érzem, hogy ez befolyásolhatja a tartalomgyártó véleményét a könyvről. Emiatt mindig kicsit gyanakvással fogadom, amikor egy tartalomgyártóról megtudom, hogy az adott könyv szerzőjével bizalmas, baráti viszonyban van.

Ha megfogalmazott egy kritikát nem viszakozik, hanem beleáll az igazába, de emellett legyen benne rugalmasság is.

HÁROM ÚJDONSÁG, GENERAL PRESS KIADÓ KÍNÁLATÁBÓL

ZAJÁCZ B. ZOLTÁN: *MOSZKVA, BALATON*

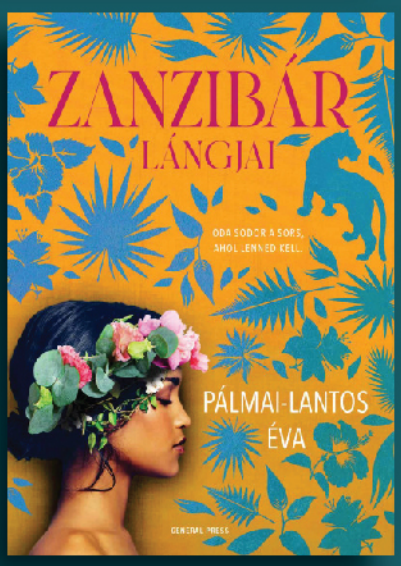
Zajácz D. Zoltán krimijeiben hitelesen elevenedik meg a hetvenes-nyolcvanas évek Magyarországa. 1987-ben Irina Kulikova őrnagy egy eltűnt magyar diplomata ügyében nyomoz a moszkvai nagykövetségen. Amikor a férfit holtan találják, magyar nyomozók is csatlakoznak a vizsgálathoz. Eközben Tihanyban eltűnik egy balerina a Bolsojból – a két eset között látszólag nincs kapcsolat. De az időbeli egybeesés túl gyanús ahhoz, hogy a nyomozók figyelmen kívül hagyják…

MÉSZÖLY ÁGNES: HAJÓNAPLÓ

Szabó Ágota pihenni indul egy északi hajóútra, ám a nyugalom gyorsan szertefoszlik, amikor egy magyar utas nyomtalanul eltűnik. Gotát bevonják a nyomozásba, és a barátnője, Zsófi, valamint a hajó biztonsági főnöke segítségével próbál fényt deríteni az esetre. Amikor egy holttest bukkan fel a színházi öltözőben, nyilvánvalóvá válik: egy gyilkos is a fedélzeten van. Két kikötő között, a nyílt tengeren csak egyvalaki állhat az igazság útjába – Gota.

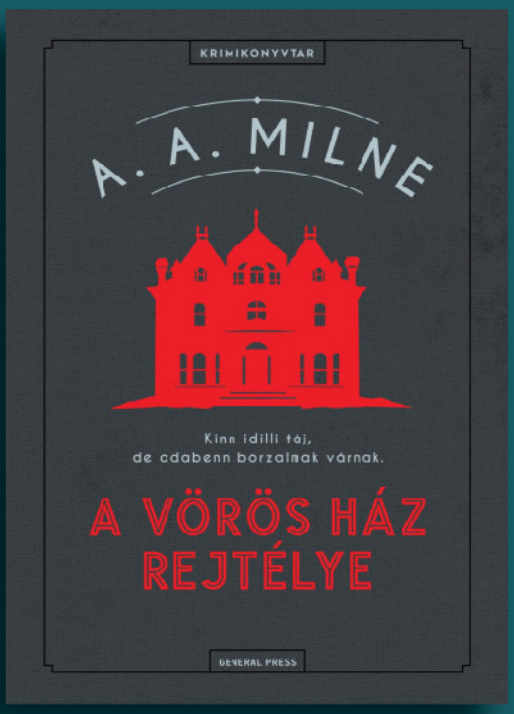
PÁLMAI-LANTOS ÉVA: *ZANZIBÁR LÁNGJAI*

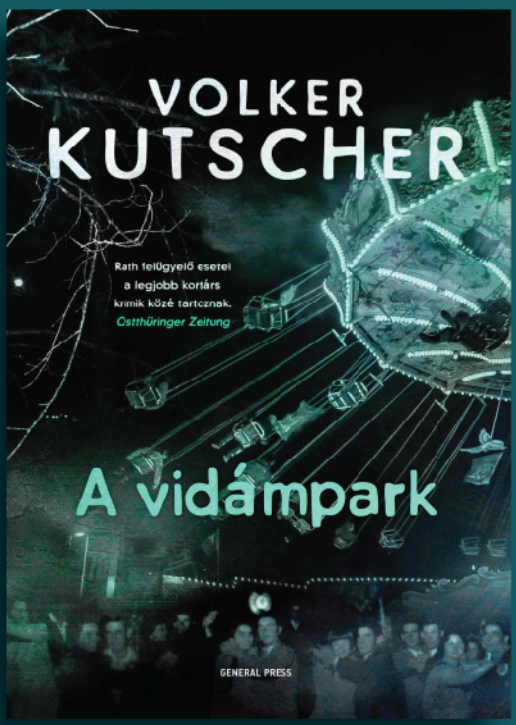
Vannak ajtók, amelyeket nem szabad kinyitni. Layla különleges lány, akit tanzániai gyökerei Zanzibárra vezetnek – arra a helyre, amelyről nagymamája mindig hallgatott. Egy múzeumi találkozás két magyar lánnyal közös nyomozást indít el. Felsejlik egy elhallgatott múlt: forradalom, árulás, titkos szerelem és menekülés. Layla kénytelen újragondolni, amit családjáról hitt. A trilógia zárókötete sodró utazás identitásról, kötődésről és megbocsátásról – és arról, hogy a múlt csak akkor él tovább, ha van, aki elmeséli, és aki meghallgatja.

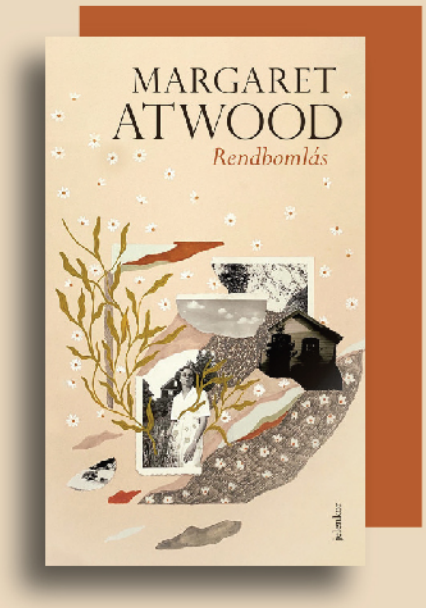
HA TOVÁBBI ÉRDEKES, IZGALMAS KÖNYVEKRE VÁGYSZ

MARGARET ATWOOD
Rendbomlás

„– Jobbnak akartad a világot, mint amilyen volt – válaszolom.
– Nem, az te voltál.
Azt te akartad. Én csak azt akartam, hogy számomra jobb legyen, mint amilyen volt.

A valóságban nincsen rend

Margaret Atwood 1984-ben jelent meg itthon először a *Fellélegzés* című kisregényével. Ezt követően nagyobb szünet következett, pontosan 19 évet kellett várni a Vak bérgyilkos első megjelenésére. A 2000-es években már több kiadó is próbálkozott az életművének valamely részével. Azonban az áttörés váratott magára. 2017-ben bemutatták *A szolgálólány meséje* című regényéből készült sorozatot, mely egycsapásra ismerté tette az írónőt a hazai olvasók számára.

Ezzel nem azt szeretném mondani, hogy az első megjelenései nem voltak jók, csupán kellett egy löket, egy nagyobb felhajtás ahhoz, mindenki az ő regényét olvassa. Jól emlékszem a könyvesboltban dolgozva, már előre látni lehetett, ki az, aki Atwood regényét keresi. A siker hatalmas volt. Az Áldassék a gyümölcs kifejezés beépült a hétköznapi beszélgetésekbe. A **Jelenkor Kiadó** szépen elkezdte az írónő új és régi regényeinek kiadását. Nem egy közölük már a sokadik utánnyomásnál tart. A roham kötetről kötetre mérséklődött ugyan, ellenben kialakult egy nagyon erős, stabil rajongói tábor.

A Rendbomlás összekapcsolódó novellák gyűjteménye. A történetek során kirajzolódik a főszereplő, Nell élete kamaszkorától napjainkig. Közben pedig megismerjük családját, barátait, ismerőseit vagy akár a tanárát.

Miről szólnak a történetek?

Egy házasság és annak különös szokásai. Egy testvér születése, korai felnőtté válás. Vajon mit érez és mit vár a jövőtől egy kamaszlány? Elmerengünk irodalmi elemzéseken, majd kapcsolatokba bonyolódunk, elsodorva minket az új élet, a boldogulás felé, gyerekekkel vagy anélkül. Hogyan kell szeretni? Hogyan kell reménykedni? Miként hozzuk meg a döntést, ha a változás ott toporog a küszöbünkön? A múlt képes folyton ott téblábolni körülöttünk, de mihez kezdünk vele? Az öregkor, elmúlás elfogadása valójában nem is olyan nehéz feladat? Az élet viszontagságai és örömmel teli pillanatai is egyaránt visszaköszönnek a történetekből.

“Akkor még nem jöttem rá, hogy egy áttetsző burokban élek, egy léghajóban, ami a világ felett sodródik, de nem igazán kerül kapcsolatba vele; hogy más szemszögből látom az általam ismert embereket, mint ők önmagukat; és hogy ennek a fordítottja is igaz. Engem kisebbnek láttak mások odafent, a léghajóban, mint én saját magamat. És homályosabban.”

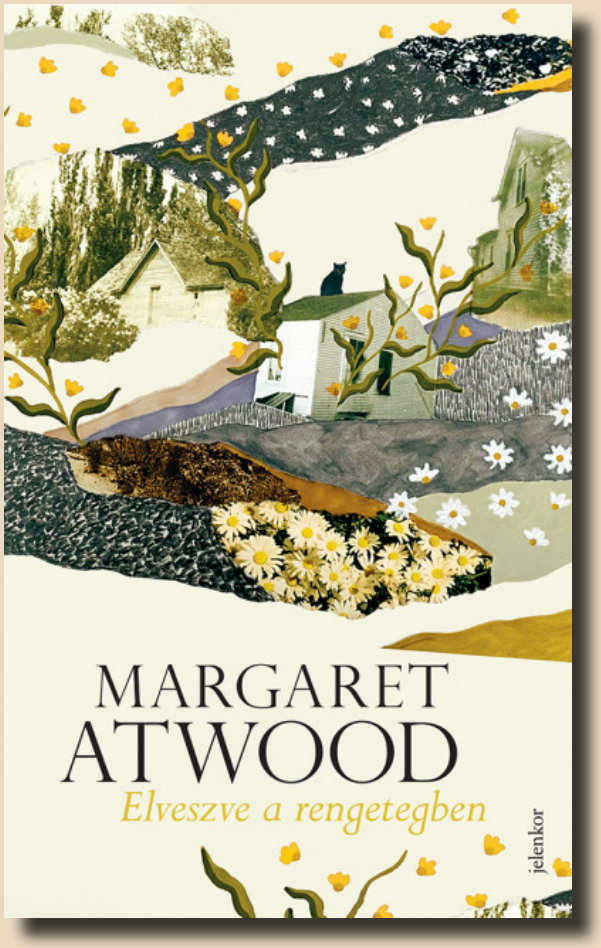
Az ilyen családtörténetek esetén az olvasó óhatatlanul is párhuzamot von az olvasottak és a saját élete, valamint saját családja között. Ha igazán szerencsések vagyunk, akkor minket elkerült a Rendbomlás soraiban

felbukkanó rejtett családi sérelmek és fájdalom, az emberi léttel olykor szorosan együtt járó veszteségek sora. Miközben olvastam, szerencsésnek tartottam magam, mert nem kellett átélnem annyi negatív dolgot, mint a szereplőnek. Ugyanakkor, haladva előre, tapasztalva a szereplőnk fejlődését, megnyugodtam, egy nehezebb gyerek és kamaszkorral a hátunk mögött is lehetünk még boldogok. Adjunk időt neki, hogy kibontakozzon.

Nell-lel bensőséges, mély kapcsolatot sikerült kialakítanom. Együtt éltünk át feszültséget, reménykedtünk, oldottunk meg váratlan helyzeteket. Közel került hozzám, szimpatizáltam vele. Még annak ellenére is, hogy elég erős női alakról van szó. A közelség oka köszönhető egyrészt annak, a szerző valamelyest saját életéből inspirálódott. Másrészről pedig, mint olvasó én is szerettem volna átlépni azt a határt, amikor a boldogtalanság átfordul boldogsággá.

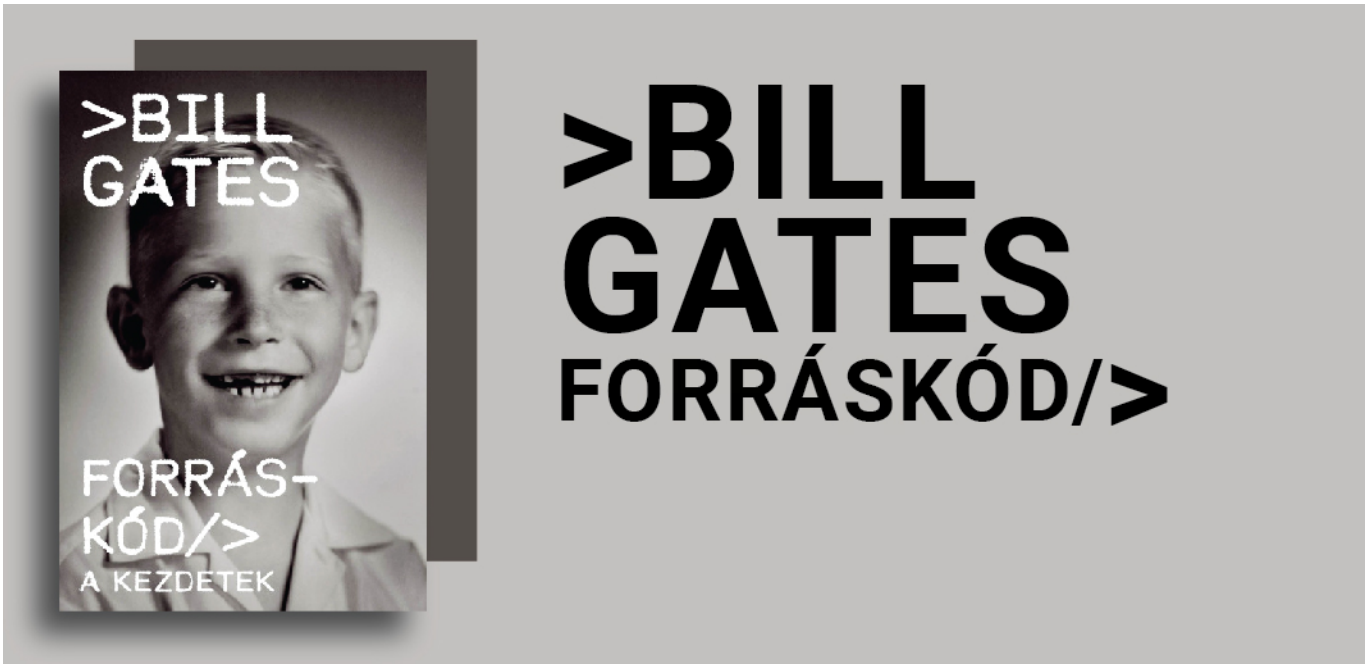
"Lehet, hogy szép lassan ravasszá válik majd ide- fent, a farmon. Lehet, hogy magába szippantja a sötétség egy részét, ami talán nem is sötétség, csak tudás. Olyan nő lesz belőle, akihez mások tanácsért fordulnak. Őt hívják majd, ha baj van. Akkor majd nekigyürkőzik, leszámol minden érzelgősséggel, és teszi, amit tenni kell, bármilyen véres és büdös dologról legyen szó."

Atwood ez alkalommal is hozza a már megszokott stílust. Visszafogott, lassan csordogáló történetek, ahol egy elejtett mondatnak, de akár egy szónak is jelentősége van, mégha ez nem is tűnik fel elsőre. A narratíva változékonysága, az időben való ugrálása elsőre feladhatja a leckét az olvasónak. A rutinos Atwood olvasók ezzel tisztában vannak. Mégis azt mondom, ha valaki most ismerkedne az írónő írásaival, akkor kiváló belépő lehet a Rendbomlás. Át kell adnunk magunkat az olvasásnak, kizárva minden zavaró tényezőt.

Legújabb novelláskötetében Margaret Atwood az elrohanó emberi élet örömeire és fájdalmaira, a mindennapok abszurditására mutat rá. Az én gonosz anyám című elbeszélés a fantasztikum elemeit sem nélkülözve ábrázol egy különleges anya-lánya kapcsolatot; a Metempszichózis, avagy a lélek utazása egy éticsigává átlényegült nő meghökkentő története; A halott interjújában pedig nem mással beszélget a Margaret Atwood nevű kérdező, mint a disztópia nagymesterével, George Orwellel. Az elbeszélésgyűjtemény központjában mégis az a hét történet áll, amelyek a Rendbomlás című kötetből már ismert házaspár életét követik tovább. A megözvegyült Nell mindennapjairól szóló novellák a szeretett társ hiányával és az időskori kiszolgáltatottsággal való küzdelem mégsem egészen reményvesztett történetei.

Miközben Atwood fanyar utalásokat tesz világunk jelentős társadalmi és politikai ügyeire, érzelmek széles skáláját váltja ki belőlünk. Meghatódva, fel-felnevetve vagy épp elkeseredve figyeljük, ahogy szereplői a veszteségek és az emlékezés rengetegében tévelygenek.

Bill Gates nevét hallva legtöbben azonnal a Microsoft alapítójára, a világ egyik leggazdagabb emberére gondolunk. Azonban a *Forráskód* című könyvében Gates nem a vállalati sikereiről vagy a technológiai forradalomról mesél, hanem egy sokkal személyesebb utazásra hív bennünket. Saját gyerekkorába, fiatal éveibe és azokba a pillanatokba tekinthetünk be, amelyek formálták őt.

A könyv nem egy szokványos önéletrajz. Gates őszintén és nyíltan beszél a családjáról, az iskolai élményeiről, a korai programozási próbálkozásairól és azokról a kihívásokról, amelyekkel szembesült. Megismerhetjük a fiút, aki szenvedélyesen érdeklődött a számítógépek iránt, érdekelte a könyvek világa, és aki nem félt kockáztatni az álmai megvalósítása érdekében. Kiapadhatatlan volt a kíváncsisága világ felé, és azért sokat tett is, hogy mindent megismerjen magakörül.

"Ahogy a kamaszok többsége, én sem törődtem akkoriban túl sokat azzal, hogy mit hozhat majd a távoli jövő. Annyit tudtam, hogy tudós akarok lenni, vagy esetleg ügyvéd, mint az édesapám. Abban a zsenge korban még nehéz elképzelni, hogy az iskolában tanult tananyag, hogyan változik át valós élettapasztalattá, és a feleléskor adott helyes válaszok miként képezik majd a távoli karrierünk gyakorlati alappilléreit."

Számomra a kötet különlegessége abban rejlik, hogy nem csupán a sikerekről szól, hanem azokról a kudarcokról és tanulságokról is, amelyek elengedhetetlenek voltak Gates fejlődéséhez. A történetek emberközelivé teszik őt, és ráébresztenek bennünket arra, hogy még a legnagyobb innovátorok is egyszerű emberekből válnak azzá, akik kitartással, szenvedéllyel és tanulni vágyással haladnak előre.

Szívmelengető volt olvasni, milyen remek családja van, mennyire szerető közegben nőtt fel. Mennyire hamar megmutatkozott a kivételes tehetsége, valamint a személyisége is. Egyetlen negatív érzés jött csupán elő, de az nem magához az íráshoz köthető. Arról van szó, hogy olvasás közben kicsit szomorú lettem, mert belegondoltam abba, mennyi kivételes fiatal lehet, akiket nem vesz körbe biztos, stabil támogató közeg. Ilyen háttérrel, amivel Gates rendelkezett, azért sokkal könnyebb előre menni a céljaink, az álmaink felé. Ez persze csak egy személyes meglátás, nem von le semmit a kötet értékéből, vagy a benne olvasottakból.

Az egész kötet hangulata egyébként egy baráti beszélgetésre hasonlít. Olyan érzés, mikor a nagyszülők/szülők mellé leülünk, és csak hallgatjuk a történetüket. A *Forráskód* szerintem ideális ajándék azoknak, akik keresik az útjukat, legyen szó fiatalokról vagy felnőttekről.

AMY NEFF

Amikor a legjobban szerettelek

»Az igazi elköteleződést ápolni kell. Ez nem arról szól, amikor érezzük azt a reszketést a gyomrunkban és ahogy végigszáguld bennünk az adrenalin. A szikrát nem varázslat vagy tündérpor tartja életben. A hosszú időn át tartó állhatatosság teszi olyan széppé.

Vannak könyvek, amelyek egyszerűen csak elmesélnek egy történetet. Nem feltétlenül adnak feloldozást, nem tanítanak, nem kínálnak megoldásokat. Csupán bemutatnak egy életet, annak nehézségeivel és szép pillanataival egyaránt. A Stoner óta tudom, az ilyen könyvek egyszerűségében rejlik az igazi élmény. Amy Neff debütáló regénye, az *Amikor a legjobban szerettelek* pontosan ilyen olvasmánynak indult. Abban azonban nem vagyok biztos, sikerült-e maximálisan átadnia a szerzőnek mindazt, amit szeretett volna.

Joseph és Evelyn 1941 nyarán szerettek egymásba. Talán elkerülhetetlenül – hiszen együtt nőttek fel, szüleik háza egymás mellett állt New England csodálatos tengerpartján. Most, több mint hatvan év elteltével, Joseph és Evelyn megdöbbentő hírt közöl három felnőtt gyermekükkel: egy év múlva önként véget vetnek életüknek. Evelyn szívszorító diagnózist kapott, Joseph pedig nem tud – és nem is akar – nélküle tovább élni.

Őszintén szólva, a fülszöveg kicsit elbizonytalanított. A halál témája már nem tabu számomra, egyre több könyvet olvasok róla. Mégis, ha egy történet azt ígéri, hogy a valószínűleg megkedvelt szereplőktől a kötet végén el kell búcsúzni, az mindig megrázó tud lenni.

Nagyjából sikerült is közel kerülni a két főszereplőhöz. Több nézőponton és váltakozó idősíkokon keresztül bontakozik ki a történetük. A merengő, múltidéző fejezetek alapján kirajzolódik életük, gondolataik és érzéseik. Nem voltak kiemelkedő mélységek vagy magasságok, inkább csak csendesen, lassan csordogált előre a történet. Persze a fülszöveg miatt az olvasó eleve számít a lezárásra, így én is végig az elkerülhetetlen befejezésre készültem, nem zökkentett ki semmi. Ez adott egyfajta állandóságot, ívet a történetnek. Ami miatt inkább az egyszerűség jut eszembe a kötetről. Ami nem feltétlen rossz, de mégis kell, hogy legyen benne valami plusz, ami miatt emlékezetessé válik.

Összességében egyetlen negatívumot tudok felhozni a könyv ellen, és az az író stílusa. Számomra érződött a szerző rutintalansága. Néha kizökkentett a történetből egy-egy közbeékelt gondolat, mintha elkalandozott volna. Időnként sablonosnak tűnt a szöveg, de talán épp emiatt tud majd több olvasót is megnyerni magának.

A regény végső soron nemcsak a szerelemről szól. Hanem arról is, milyen érzés eldönteni, hogy valakivel együtt szeretnénk leélni az életünket. Közös álmokat szőni, terveket készíteni, majd szép lassan elengedni egymást és tulajdonképpen önmagunkat is. Belátva, hogy az időnk bizony véges. És talán ettől válik igazán értékessé az életünk.

KIADÓI TRENDEK ÉS NEMI ARÁNYOK

EGYENSÚLY AZ IRODALOMBAN – MEGOSZTÓ KÉRDÉSEK, ELTÉRŐ VÁLASZOK

Úgy tűnik, mostanában a megosztó könyves témák érdekelnek a legjobban. Ezek azért is izgalmasak számomra, mert sokat tudok rajtuk gondolkodni, vajon hol van az igazság? Ebben a cikkben a férfi írók helyzetéről hoztam egy érdekes példát.

A **The Guardian** idén májusban megjelent cikke azt vizsgálja, szükség van-e több férfi regényíróra a kortárs irodalomban, különös tekintettel a Jude Cook által alapított Conduit Books kiadó indulására, amely kezdetben kifejezetten férfi szerzők műveinek kiadására fókuszál. Cook szerint az elmúlt 15 évben a kiadói világ jelentős átalakuláson ment keresztül – részben válaszul a korábbi évtizedek *„toxikus férfi dominanciájára”*. Míg korábban olyan férfi írók uralták a színteret, mint Martin Amis vagy Salman Rushdie, ma a figyelem középpontjában olyan fiatal női szerzők állnak, mint Sally Rooney. Cook szerint ez az elmozdulás jogos és időszerű, de mellékhatásként a férfi szerzők gyakran háttérbe szorulnak, hangjukat problémásnak ítélik meg.

Sokan megszólaltak a témában. A **Sunday Times** heti sikerlistája szerint idén a fikciós könyvek szerzőinek csupán egyharmada volt férfi. A 2024-es Booker-díj rövidlistáján mindössze egy férfi szerepelt. Ugyanakkor a Sunday Times non-fiction kategóriájában a szerzők több mint 60%-a férfi volt. A 2024-es év eladási listáit nagyrészt Richard Osman könyvei vezették.

A szakma véleménye megoszlik. Egyes írók szerint szűkebbek lettek a férfiak lehetőségei a sikerhez, míg mások úgy vélik, ugyanúgy meg kell dolgozniuk érte, mint bárki másnak. Van, aki szerint krimi, thriller és más szórakoztató műfajok terén lenne szükség több férfi szerzőre, ahogy több férfi szerkesztőre is. A téma szorosan összefügg azzal, hogy a férfiak jelentősen kevesebb szépirodalmat olvasnak, inkább a non-fiction világában vannak jelen.

Ez a cikk azért is volt érdekes számomra, mert rögtön a hazai helyzetet kezdtem mérlegelni. Vajon itthon mennyire érezhető a férfi szerzők dominanciája? Valóban háttérbe szorultak? És mit értékelünk jobban: a gyors, népszerű sikert, vagy azt, ha valaki tartósan beírja magát az irodalmi életbe?

Az elmúlt évek alapján úgy tűnik, Magyarországon is **erősebb a női szerzők jelenléte műfajtól függetlenül**. Orvos-Tóth Noémi, Delia Owens, Edith Eva Eger, Almási Kitti, Colleen Hoover (többszörösen), Vágyi Petra, Bibók Bea, Fábián Janka könyvei kiemelkedően népszerűek. (Érdekes, hogy közülük hárman kivételével mind pszichológiai kötetet írtak.) A legsikeresebb férfi szerzők között Frei Tamás, Bödőcs Tibor, Máté Gábor és Náray Tamás neve emelkedik ki.

Összességében úgy látom, hogy sokkal több női szerző jelenik meg, főként a szórakoztató irodalom és a gyerekkönyvek világában. A romantikus műfajban egyértelmű a női dominancia, míg a krimi, thriller és fantasy terén valamivel kiegyenlítettebb a helyzet. A sci-fi műfaj talán inkább a férfi szerzők felé billen, míg a szépirodalom terén bizonytalan-

abb vagyok, de hajlok arra, hogy ott még mindig a férfiak vannak többségben, legalábbis a szakmai figyelem elnyerésének tekintetében.

Köztudott, hogy a könyvvásárlók többsége nő. Ahogy az irodalmi rendezvények látogatói is. Elég csak megnézni a legnagyobb hazai olvasócsoportot, a NIOK-ot, egyértelműen a női olvasók, véleményírók, kommentelők vannak többségben. Vajon a kiadók mennyire alakítják ezt a folyamatot? Eladhatóbb egy női szerző? Ők tudják jobban megszólítani az olvasókat? A férfi szerzők pedig inkább a kritikusokat nyerik meg? Hiszen az irodalmi díjak többségét még mindig férfiak kapják, a Nobel-díjat például 121 alkalommal osztották ki, de csak 18-szor női szerzőnek. Vajon, ha egy női szerző ír családregényt, akkor hányan címkézik azt automatikusan romantikusnak, míg férfi esetén szépirodalminak?

Saját olvasási szokásaimat nézve viszont kiegyensúlyozottságot tapasztalok. Férfi és női szerzőktől egyaránt olvasok, és a kedvenc könyveim között is szinte fele-fele arányban szerepelnek. Talán nem is az a legfontosabb kérdés, hogy nő vagy férfi írta-e a könyvet, hanem az, hogy képes-e megszólítani minket. Olyan történetet adnak -e, amelyek hosszú időre emlékezetesek maradnak számunkra, kiállva az idő próbáját.

BÁRKI ÍRHAT BÁRMIRŐL?

KULTURÁLIS KISAJÁTÍTÁS AZ IRODALOMBAN

A kulturális kisajátítás (*angolul: cultural appropriation*) azt jelenti, hogy egy domináns kultúrához tartozó személy vagy csoport elemeket vesz át egy másik, gyakran elnyomott vagy marginalizált kultúrából anélkül, hogy valóban értené, tisztelné, vagy hitelesen képviselné azt. Tipikus példa, amikor egy fehér szerző afroamerikaiak vagy őslakosok nevében beszél, miközben sem személyes, sem közösségi tapasztalata nincs az adott közösségről.

A vita időnként kiterjed arra is, hogy írhat-e egy női szerző férfiszemszögből, vagy ábrázolhat-e valaki egy traumát – például bántalmazást – akkor is, ha vele ilyen nem történt meg. Bár ezek is érdekes és érvényes kérdések, ebben a cikkben inkább az első megközelítésre fókuszálnék.

Amerika földje

Az elmúlt évek egyik legtöbbet vitatott esete Jeanine Cummins amerikai (ír és puerto ricó-i származású) szerző *Amerika földje* című regényéhez kötődik.

A könyv 2020-ban jelent meg, hatalmas figyelmet kapott, és bekerült Oprah könyvklubjába is. A történet egy mexikói anya és fia menekülését meséli el az Egyesült Államokba, miután a drogkartell erőszakos fenyegetései elől kénytelenek elmenekülni. Noha a könyv több mint 3,5 millió példányban kelt el, és 37 nyelvre lefordították, komoly kritikák érték Cumminst amiatt, hogy nem mexikói származásúként írt a migráns tapasztalatokról. Sokan sztereotipikusnak és érzéketlennek tartották a mexikói kultúra és a migráns szenvedések ábrázolását. A szerzőt számos támadás érte.

2020 januárjában a Literary Hubon 142 író – köztük sok latinó és mexikói-amerikai szerző – nyílt levélben kérte Oprah Winfrey-t, hogy vonja vissza a regény könyvklub-ajánlását. Oprah a kritikák ellenére kitartott a választása mellett, mondván: számára a könyv mélyebb megértést adott a migrációs folyamatokról. Egy interjúban így fogalmazott: *„Valóban szerettem a könyvet... és nem fogom visszavonni az ajánlásomat csak azért, mert mások úgy gondolják, hogy nem kellett volna megírni.”*

A könyv körüli vita hozzájárult a **#DignidadLiteraria** mozgalom elindulásához is, amely a latinó szerzők nagyobb reprezentációját követeli az amerikai könyvpiacon.

Lionel Shriver és az alkotói szabadság

A kulturális kisajátítás témája nem új keletű. Lionel Shriver, a *Beszélnünk kell Kevinről* szerzője 2016-ban a brisbane-i írófesztiválon tartott beszéde kapcsán is nagy vita alakult ki. Shriver az írói szabadságot védelmezte, és azzal érvelt, hogy az írók feladata más emberek bőrébe bújni, szerinte a kisajátítás vádja veszélyezteti a fikció lényegét, ami épp az empátiára és képzeletre épül.

R.F. Kuang: *Sárga arc* – amikor ellopják a hangodat

A témát boncolgatja R.F. Kuang megosztó regénye, a Sárga is. A történetben egy fehér lány ellopja ázsiai-amerikai barátnője kéziratát, és saját neve alatt jelenteti meg hatalmas sikert aratva. A regény provokatív kérdéseket vet fel: kihasználhatja-e valaki a kivételezett helyzetét egy kisebbségi kultúra rovására? Előnyben részesítik-e a kiadók a fehér szerzőket? Hogyan lehet más identitásából profitálni?

Van-e magyar vonatkozás?

Hazai viszonylatban a kulturális kisajátítás fogalma nem vált olyan központi vitatémává, mint máshol a világban, de azért itt is volt már példa hasonló érzékeny kérdésekre. 2021-ben például Háy János Mamikám című regénye kapcsán merült fel a kérdés: írhat-e egy fehér férfi a cigányságról, főleg női nézőpontból? Meddig terjed az írói szabadság? Milyen mértékben támaszkodik a történet sztereotípiákra?

A téma összetett és sokrétű. Bármennyit is olvasok róla, nehéz egyértelműen egyik oldalra állni. Felmerül bennem (és talán más olvasókban is) néhány kérdés:

Fontos a reprezentáció, vagy inkább az írói tehetség számít?

Kihasználás vagy inspiráció a *„kívülről”* írt történet?

Ha kizárólag az adott közösség írhat saját kultúrájáról, mennyire lesz az elfogulatlan? Mi lesz az egyetemes érvényű írói szabadsággal?

Szerintem nem az a kérdés, szabad-e más kultúrákról írni, hanem hogyan. Fontos az alapos kutatás, az érzékenység, a tisztelet, a közösség mélyebb ismerete – és ha lehet, a saját tapasztalatból való kapcsolódás. Csak így lehet a történet valóban hiteles és emberi.

Krekó Kara, Vibók Ildi
A hősnő útja

A női lélek kiteljesedése a mesék tükrében

A hősnő útja mély önismereti utazásra hív: tizenhárom női hőssel járhatjuk be a lélek fejlődésének útját. A világ különböző tájairól származó mesék zöme most jelenik meg először magyarul. Főszereplőik próbákon, veszteségeken és felismeréseken keresztül találnak rá belső szabadságukra és önazonosságukra.

A könyv nemcsak olvasmány, hanem eszköz is: az ajánlások segítenek megtalálni, melyik történet mikor lehet gyógyító. A *Tükör* fejezetek lélektani elemzésekkel, önismereti kérdésekkel és gyakorlatokkal támogatják az olvasót abban, hogy a mese ne csak kívülről érintsen meg, hanem valódi belső munkára hívjon. A népmesék archetípusos mintázatai megmutatják, hogyan küzdhetjük le a félelmeinket, hogyan kapcsolódhatunk belső erőforrásainkhoz, és hogyan válhatunk szabadabbá, teljesebbé.

A kötet hősnői nem tökéletesek, esendők, keresők, fejlődők. A történetek nemcsak vigaszt nyújtanak, hanem irányt is mutatnak: hogyan maradjunk önazonosak a változások közepette, hogyan gyógyítsuk a lélek sebeit, és miként induljunk el egy mélyebb kapcsolódás felé – önmagunkkal és másokkal.

Önismereti úthoz, segédeszköz terapeuták, coachok, pedagógusok számára is egyéni vagy csoportos munkában. Férfi olvasók számára pedig lehetőséget ad arra, hogy érzékenyebben, árnyaltabban lássák a női lélek működését.

dr. Gladys McGarey
A jól megélt élet

A minden életkorban megtapasztalható egészség és boldogság hat titka egy 103 éves orvostól

Dr. Gladys McGarey tavaly hunyt el 103 éves korában. Őt úgy is emlegetik, mint a holisztikus gyógyászat anyja. Alapjaiban változtatta meg az emberek gondolkodását a betegségekről, a gyógyulásról és az öngondoskodásról. Ebben a könyvben saját történeteit, tapasztalatait osztja meg az olvasókkal, amelyek egyszerre tanítanak és inspirálnak. A tanácsai segítenek örömmel, energiával és célokkal megtölteni az életünket, legyünk bármilyen korban.

Ebben a könyvben hat, gyakorlatban is alkalmazható tanácsot oszt meg velünk, amelyek segíthetnek abban, hogy hosszú, boldog és értelmes életet éljünk:

Pazarold bátran az energiád!

Minden élet mozgásban van!

Nem véletlenül vagy itt!

Soha nem vagy egyedül!

Mindenből lehet tanulni!

A szeretet a legerősebb gyógyszer!

A könyv hangvétele egyszerre gyakorlatias és hétköznapi. Dr. McGarey saját, sokszor elképesztő életútján keresztül vezeti végig az olvasót. Ez a könyv nem csupán egy idős orvos bölcsessége, hanem egy új jövőkép arról, hogyan élhetünk szeretetben, kíváncsiságban, nyitottságban.

GENERÁCIÓ-VÁLTÁS

VAJON KI LESZ A JÖVŐ ÚJ NÁDAS PÉTERE?

Az elmúlt időszakban egyre többször fordul meg a fejemben a generációváltás, az írói utánpótlás kérdése. Igen, elég hülyén hangzik ez az utánpótlás dolog, ugyanakkor mégis rengeteget gondolkodom.

Nádas Péter, Krasznahorkai László, Oravecz Imre, Dragomán György, Spiró György, Tóth Krisztina vagy akár Szabó Magda a teljesség igénye nélkül pár olyan név, akik nem csak a hazai irodalmi életben, de talán külföldön is legalább annyira elismernek, vagy legalábbis ismertebbek. Az első két név gyakran előkerül az irodalmi Nobel díj kapcsán is. Ennek apropóján gondolkodtam el azon, vajon ki jön majd utánuk? Hol tart a mostani generáció, kik lesznek a jövőben azok a szerzők, akik legalább ennyire tartósan bele tudják majd írni nevüket a magyar irodalom történetébe?

Szórakoztató irodalom köréből Vavyan Fable és Lőrincz L. László utódját se látom konkrétan magam előtt. Mindegyikük terjedelmes életművet tudhat magáénak, számos generációt megszólítottak könyveikkel. Vajon ebben a műfajban a megjelent kötetek száma a mérvadó a fennmaradáshoz?

Esetleg Fábián Janka, Bauer Barbara, Grecsó Krisztián, Tompa Andrea, Krusovszky Dénes vagy mondjuk Náray Tamás regényeit fogjuk emlegetni tizenöt-húsz év múlva?

Bizonyos szinten szégyellem magam, mert kevésbé vagyok járta a hazai szépirodalmi vonalon. Vannak természetesen próbálkozásaim, és igyekszem minél több kortárs szerzőt megismerni, olvasni. Úgy látszik lehet, nem eléggé. Ugyanakkor napra készen figyelem a megjeléseket, könyvestrendeket. Már húsz éve foglalkozom a könyvekkel, mondhatom azt, van elég tapasztalatom. Mégis meg vagyok lőve.

Vajon mi kell ahhoz, hogy valaki olyan emlékezetes könyvet alkosson, ami majd kiállja az idő próbáját? Vagy lehet a megjelent kötetek mennyisége dönti majd el? Olvasói értékelések? Esetleg a kritikusok véleménye teszi tartóssá egy-egy szerző fennmaradását? Esetleg a trendek azok, amik befolyásoló tényezők? Ha nem felejtem el, húsz év múlva beszéljünk róla ismét! Kíváncsian várom hogy alakul majd az orodalom ilyen téren.

SZÍNEK ÉS EMLÉKEK

KLASSZIKUS TÖRTÉNETEK ÚJ KÖNTÖSBEN

Gyerekkorunk első olvasmányai emlékezetes, kiemelt helyet foglalnak el szívünkben. Ezek azok a történetek, amelyek először nyitnak kaput a fantázia, az érzelmek és a gondolatok világába. Élénken él bennem a kép az első *Micimackó* kötetemről és a megannyi Disney klasszikusról. Ezek tulajdonképpen kis kincsek számomra. Amikor hazamegyek, nosztalgiából újra és újra fellapozom őket.

A **Scolar Kiadó** most négy klasszikus művet - *Bambi*, *A kincskereső kisködmön*, *Légy jó mindhalálig* és *A Pál utcai fiúk* - illusztrált, különleges kiadásban jelentetett meg, új életet lehelve a már jól ismert sorokba, új lehetőséget teremtve az új olvasók felé. Nagyobb méretben, keménytáblás kiadásban.

De mit is ad egy illusztrált kiadás? Többet, mint szép megjelenést. Az illusztrációk segítenek elmélyülni, megállítani az időt egy-egy jelenetnél, ahol a tekintet megpihenhet feldolgozva a látottakat. A képek érzelmeket közvetítenek, hangulatot teremtenek, segítik az olvasót abban, hogy mélyebben átélje, elképzelje a történetet. Grafikusként sokszor elidőzők egy-egy jól sikerült illusztráción. Személyes tapasztalatom is azt mutatja, hogy egy emlékezetes illusztráció okán sokkal jobban emlékszem a könyvre.

A mai gyerekek, akik digitális világban nőnek fel és gyakrabban forgatnak telefont, mint könyvet, különösen fontos lehet, hogy egy könyv képivilága is megszólítsa őket. Egy-egy jól eltalált illusztráció lehetőség az olvasás felé vezető úton. Ezek az alapművek sokszor az első komolyabb olvasmányélményeink. Gyakran iskolai kötelezőként találkozunk velük, mégis hosszú évekre, sőt egy életre meghatározhatják az olvasáshoz fűződő viszonyunkat. Épp ezért nem mindegy, milyen formában adjuk kézbe őket.

A Scolar Kiadó könyvei mintha azt mondanák az olvasónak: gyere, nézd meg, mit rejt a történet.

A *Légy jó mindhalálig*, a *Pál utcai fiúk*, a *Kincskereső kisködmön* vagy a *Bambi* generációk olvasmánya, így felnőttként is megéri újra kézbe venni őket. A sorozat nemcsak nosztalgiát ébreszt a felnőttekben, hanem lehetőséget is teremt arra, hogy bizonyos szinten ismét gyerekké, kiskamasszá váljunk általuk.

TOVÁBBI ÉRDEKES, VICCES
IZGALMAS KÖNYVEK
A LEGKISEBBEKNEK

AZ ÚJRAÉLEDŐ ÁZSIA-SAGA VILÁGA

VÉGRE MÉLTÓ HELYRE KERÜL JAMES CLAVELL ÉLETMŰVE

Vannak könyvek, amelyek időről időre újra felbukkannak az olvasók látóterében, és amikor visszatérnek, gyakran már egészen más szemmel nézünk rájuk. Ilyen számomra James Clavell **Ázsia-saga** sorozata is. *A Ságun, A Tajpan* és a *Gajdzsin* regények 2020-ban a Könyvmolyképző Kiadó Aranytoll sorozatában jelentek meg, de valamiért akkoriban nem fogott meg a külcsín, és nem éreztem késztetést az olvasásukra. Aztán 2024-ben berobbant az új **Ságun sorozatadaptáció**, és ezzel párhuzamosan hirtelen felerősödött az érdeklődés a könyvek iránt is. Sokan keresték őket, de nem voltak kaphatók. Én mégis bíztam abban, hogy valaki újra felkarolja Clavell életművét.

Szerencsére nem kellett sokat várni, az **Európa Könyvkiadó** újra kiadta a három legismertebb kötetet, ráadásul igazán impozáns, modern dizájnnal. Ezúttal már az első pillanattól magával ragadott a hangulat, a monumentalitás, a kulturális kalandozás és az érzés, hogy ez nem pusztán kalandregény, hanem egy valódi időutazás is.

James Clavell nem klasszikus irodalmi háttérből érkezett. Hadifogolyként túlélte a második világháború poklát a changi japán táborban, majd filmforgatókönyvek révén lett sikeres író. Első regénye, a *Patkánykirály* 1962-ben jelent meg, a történet saját háborús tapasztalatain alapul. Második regénye, *A tajpan*, a 19. századi hongkongi kereskedelmi világba kalauzolja az olvasót. Harmadikként jelent meg 1975-ben *A ságun*, majd később, 1993-ban a *Gajdzsin*, amely egyfajta kiegészítője és folytatása is a korábbiaknak.

A Ságun talán a legismertebb Clavell-regény. A történet 1600 körül játszódik Japánban, egy angol hajóskapitány szemszögéből élhetjük át a történetet, aki váratlanul egy ismeretlen és zárt világba csöppen. A karaktert William Adams ihlette, aki a valóságban is létezett, és valóban tanácsadóvá vált a ságuni udvarban. A könyv hatalmas siker lett, 1980-ban sorozat is készült belőle, ami számos díjat bezsebelt, majd 2024-ben egy új adaptáció hozta vissza a figyelmet a regényre, új megközelítésben, részben hűen az eredeti szellemiséghez.

A tajpan az 1980-as évek hongkongi kereskedelmi birodalom születésének idejébe vezet, ahol Dirk Struan figuráján keresztül a kelet és nyugat találkozása, érdekellentétek, gyarmati törekvések, ópiumháború és emberi drámák is előtérbe kerülnek. (A szereplő leszármazottai későbbi regényelbe is felbukkannak majd.) A regény nemcsak történelmi tabló, hanem a túlélésről, a döntések súlyáról és a kapcsolatok erejéről is mesél. A hongkongi világ lebilincselő.

A *Gajdzsin* újra Japánban játszódik, de immár a 19. század második felében, amikor a nyugati hatalmak egyre erősebben próbálnak teret nyerni. A történet egyik legizgalmasabb része a különböző kultúrák találkozásából fakadó konfliktusok ábrázolása. A regény érzékenyen és árnyaltan mutatja be az átmeneti korszak társadalmi feszültségeit, és megkérdőjelezi, hogy ki is számít valójában kívülállónak.

Clavell regényei egymásra épülnek, mégis önállóan is megállják a helyüket. Szereplőik hol közvetlenül, hol csak leszármazottként kapcsolódnak össze, így az olvasó idővel egy komplex, több generáción átívelő világban találja magát. Nem minden történelmi részlet pontos, de ami ennél is fontosabb, hogy atmoszférában, emberi sorsokban és kulturálisan hitelesek.

Nagyon örülök annak, hogy végre méltó helyre kerül a Clavell életmű, és hogy az olvasók újra és újra felfedezik magukak a történeteit, velem együtt.

JAMES CLAVELL VILÁGA:

Kelet és nyugat, hatalom és túlélés, emlékezet és kultúra

"[...] meg kell ismerni az ördögöt ahhoz, hogy legyőzhessük."

MI TÖRTÉNIK KÖRÜLÖTTÜNK?

MEGÉRTENI A VILÁGOT, MIELŐTT TELJESEN ELVESZÜNK BENNE

Az elmúlt pár évben a világban és a hazánkban zajló események kapcsán akaratlanul is beférkőzött otthonunkba a politika. Sose akartam ezzel foglalkozni. Aztán úgy alakult, egyre több kérdésem lett. Meg akartam érteni, hova tart a világunk. Kicsit nehéz helyzetben is vagyok, mert tulajdonképpen sose tudhatom, hogy mi lehet az igaz, melyik nézőpont ad ténylegesen valós képet az életünkről.

Karaktergyilkosság, demokrácia, korrupció, politikai pártok, diktátorok, manipuláció, hírfogyasztás, háború – csak néhány azok közül a témák közül, amelyek nap mint nap szembejönnek velem. De mi az igazság? Hol tartunk és merre megyünk tovább? Mi várható jövőre?

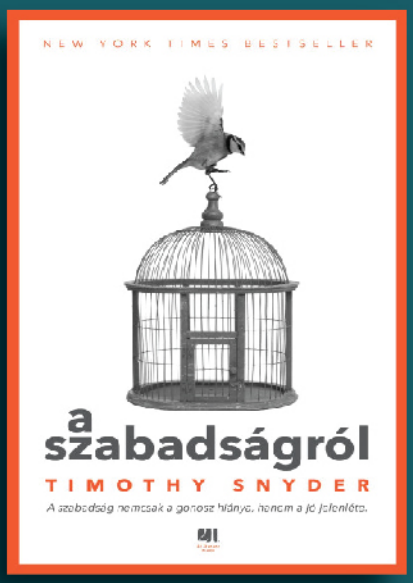
Nem akarok politikai szakértővé válni. Nem is tudnék. Csak érteni szeretném a világot, amiben élek. Hogy miként alakulhat ki egy olyan társadalmi hangulat, amelyben egyre nehezebb különbséget tenni tény és vélemény között. Hogy miért tűnik úgy néha, mintha a hangosabb győzne, a gondolkodó pedig hallgatásba menekülne. Hogy hol van az egyensúly a naivitás és a teljes kiábrándultság között. Vajon mennyire élek egy buborékban, kizárva mindazt, ami számomra nem kedvező?

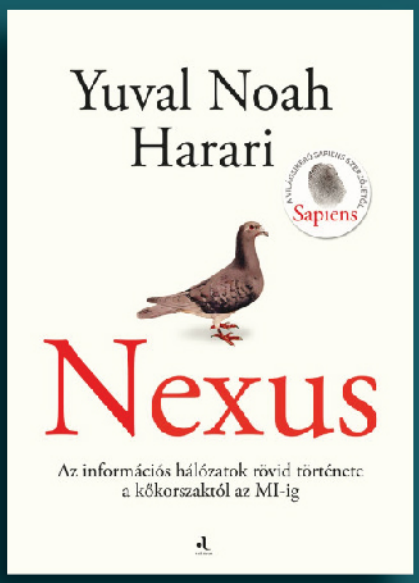
Sokat gondolkodom azon is, mennyi felelősségem van mindebben. Egyéni szinten. Mennyire vagyok tájékozott? Értem-e, amit olvasok? Képes vagyok-e észrevenni, ha manipulálnak? Mi alapján döntöm el, hogy hiteles-e egy hír, egy forrás, egy vélemény?

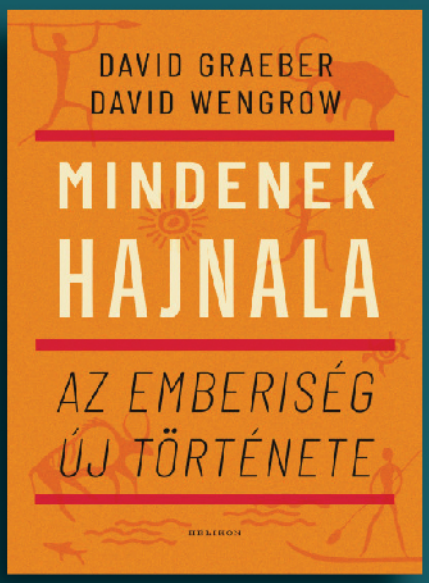
A legnehezebb talán az, hogy időnként olyan érzésem van, mintha senki nem tudná pontosan, mi történik körülöttünk és mindenki másképp meséli el ugyanazt. Mintha minden egyre szürreálisabb lenne. Ilyenkor fordulok könyvekhez. Olyan írásokhoz, amik nem feltétlen akarják megmondani a nagy igazságot, csak segítenek kérdéseket feltenni, rendszerezni a gondolatokat, más nézőpontokat is beengedni.

Van-e még esély a valódi párbeszédre? El tudjuk-e fogadni, hogy nem csak egyféle igazság létezik? Mennyire vagyunk nyitottak arra, amit nem értünk vagy épp nem akarunk hallani? Ezeket a kérdéseket most már nem tudom nem feltenni magamnak. És azt hiszem, nem vagyok ezzel egyedül.

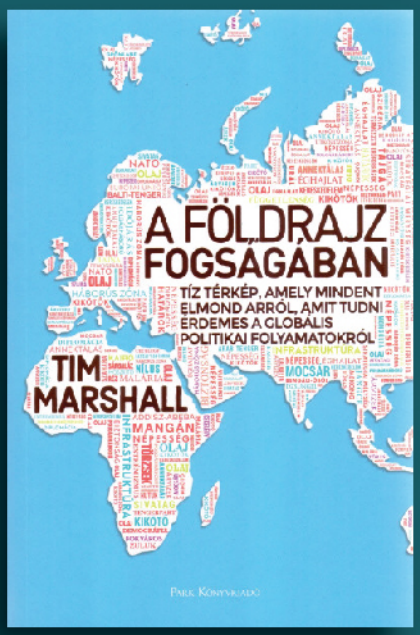
A következő oldalon olyan könyvek szerepelnek, amelyek első ránézésre talán egészen különbözőek, más a hangvételük, más a nézőpontjuk, másféleképp közelítenek az emberi társadalomhoz. Mégis van bennük valami közös: mindegyik próbál valamit mondani rólunk, emberekről. Arról, hogyan működünk, hogyan szerveződünk, hogyan sodródunk vagy épp próbálunk irányítani. Hogy megtalálom-e ezekben a válaszokat, nem tudom. Azt sem pontosan, mit várok tőlük. Talán csak egy kapaszkodót, egy gondolatot, ami továbbgörgeti bennem a kérdéseket. És hogy ez a bizonytalanság végül hasznomra lesz-e, vagy inkább összezavar, majd csak az olvasás közben derül ki. De valahol pont ez az, amiért elkezdem.

NEW YORK TIMES BESTSELLER
a szabadságról
TIMOTHY SNYDER
A szabadság nemcsak a gonosz hiánya, nemcsak a jó jelenléte.

Yuval Noah Harari
Sapiens
Nexus
Az információs hálózatok rövid története a kőkorszaktól az MI-ig

DAVID GRAEBER
DAVID WENGROW
MINDENEK HAJNALA
AZ EMBERISÉG ÚJ TÖRTÉNETE

BÖHM KORNÉL
KARAKTER-GYILKOSSÁG
LEJÁRATÁS
a gúnynévtől az álhírig
BLOG

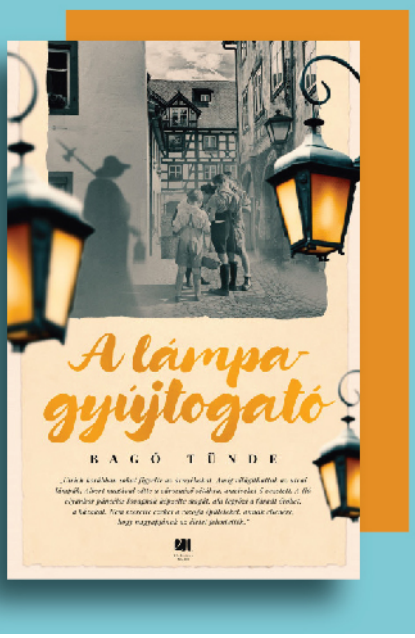

A FÖLDRAJZ FOGSÁGÁBAN
TÍZ TÉRKÉP, AMELY MINDENT ELMOND ARRÓL, AMIT TUDNI ÉRDEMES A GLOBÁLIS POLITIKAI FOLYAMATOKRÓL
TIM MARSHALL

ROLF DOBELLI
Ne olvass híreket!
Avagy miért mondj le a hírekről a testi és lelki egészséged érdekében
Libri

Szergej Gurijev – Daniel Treisman
SPIN diktátorok
A zsarnokság változó arca a 21. században
hvg360
BLOG

SZELÉNYI ZSUZSANNA
SZÉTZILÁLT ORSZÁG
Hogyan bontotta le Orbán Viktor a demokráciát?
hvg360

JANCSICS DÁVID
A KORRUPCIÓ SZOCIOLÓGIÁJA
A kisstílű megvesztegetéstől a közpénzek ellopásáig Magyarországon
hvg könyvek

BAGÓ TÜNDE

A lámpagyújtogató

„A hold fénye bekúszott a szűk utcába, a fagerendás, néhol rogyadozó, egymáshoz simuló épületeken szellemjátékként osont utánuk hármójuk árnyéka.

Ha jól emlékszem, a két évvel ezelőtti könyvhéten olvastam Bagó Tünde első regényét, Az *Ella háborúját*. Őszintén szólva, elég sok ellenérzésem volt vele kapcsolatban, de akkor ezt betudtam annak, hogy első kötetes szerzőről van szó. Úgy gondoltam, idővel biztosan fejlődik majd, és hogy a hibák mögött ott van a lehetőség. A szerzőben látom a tehetséget, de még sok írásra és tapasztalatra van szüksége ahhoz, hogy igazán megtalálja a regényalkotás során felmerülő határok működését és finomságait.

Nem zárkóztam el attól, hogy később újra próbálkozzak az írónővel. Ebben a kiadó is segített, mert néhány hete megkaptam a legújabb könyvét, *A lámpagyújtogatót.*

A történet két idősíkon játszódik. **Dél-Németország, 1945:** a háború utolsó hónapjaiban Albert, az idős lámpagyújtogató egy csapat kamasz segítségével próbálja megmenteni Konstanz városát a szövetséges bombázásoktól. A légitámadások után Albert nyomtalanul eltűnik. **Bodeni-tó, Konstanz, 1996**: Anna fiatal restaurátor, akit gyermekkori emlékek és a szülőföld szeretete köt a városhoz. A konstanzi zsinat korából származó ládák helyreállítása közben ismeri meg Albert unokáját, Ulrichot. Kettejük nyomozása izgalmas szálakat bont ki, amelyek visszavezetnek Alberthez és a középkori városi latrinákhoz is.

Kiderül, hová tűnt a lámpagyújtogató? Vajon Anna hol találja meg önmagát és a boldogságot – a gyökereiben, Konstanz utcáin, vagy valahol egészen máshol?

Rögtön az elején egy kis gyanú ébredt bennem. Ugyanaz a mondat szerepelt a borító hátoldalán, mint az előző könyvénél: *„Történelem és szerelem a Bodeni-tónál.”* Ráadásul ismét egy fiatal restaurátor a főszereplő. Bevallom, ez a két dolog rögtön eszembe juttatta Az *Ella háborúja* gyengeségeit, és nehezen tudtam elvonatkoztatni ettől.

Kezdetben úgy tűnt, ez a kötet jobban sikerült. Aztán ahogy haladtam előre, fokozatosan veszítette el számomra az erejét. Megint úgy éreztem, hogy a történet határai nincsenek jól kijelölve. Bár érződött az írónő szeretete a helyszínek iránt, számomra ez már túltelítetté vált, sőt, pont az ellenkező hatást érte el: az járt a fejemben, hogy ez most akkor egy útikönyv, amit romantikus történettel próbáltak kiegészíteni? A szerelmi szál teljesen háttérbe szorult. Zavart a túlzott márkanevezés is például, hogy két oldalon háromszor is megtudtam, milyen típusú autóban ülnek a szereplők. Sok más használati tárgynál is hangsúlyosnak tűnt, mi a márkája, mintha ez valami kiemelt jelentéssel bírna.

Sajnálom, de ezek a hibák végül túlsúlyba kerültek, és elvették a történettől a figyelmet. Nem tudtam kapcsolódni a karakterekhez, a cselekmény sem hagyott igazán maradandó nyomot bennem. Nyitottan, kíváncsisággal álltam hozzá, de ez most kevésnek bizonyult.

SILVIA AVALLONE
Fekete szív

„Ezerszer is feltettem magamban a kérdést: Mi a gonosz? Az egyetemen ezért akartam filozófiából vizsgázni. Hogy megértsem. Egy hiba, amit elkövetsz? Egy döntés? Vagy lék a rendszeredben, vétek, ami minden emberi lényben ott rejlik? Az őrület az? Valami plusz az, egy bolond sejt, amivel együtt születsz? Vagy egy mínusz? Én azt hiszem, hogy egy mínusz. Hogy olyan, mint egy üresség, ami egy belső repedésből keletkezik, majd csak ás és ás benned, és megsemmisít.

Vajon mindenkinek jár egy második esély? Talán ez a legfontosabb kérdés Silvia Avallone legújabb regényében, a *Fekete szívben*.

Sassaia egy apró falu valahol a hegyek között, eldugva a világ zajától. Ide érkezik meg Emilia, aki harmincévesen kénytelen elölről kezdeni az életét. Furcsa ezt kimondani egy ilyen fiatal nő kapcsán, de a múltban történt valami, ami mindent felforgatott. Egy hiba, amit nem lehet csak úgy hátrahagyni. Emilia a falu szélén telepszik le, és szinte azonnal felfigyel rá Bruno, a szemközti ház visszahúzódó lakója. Ő is csendben hordozza a saját múltját, amit ugyanúgy nem tud letenni. Az egyikük bűnt követett el, a másik áldozat volt. Kettejük története lassan összeér, és ahogy közeledtek egymáshoz, muszáj lesz szembenézniük mindazzal, amit eddig próbáltak eltemetni.

Avallone remekül indítja el a történetet, és végig ügyesen irányítja az olvasót. Nem mond ki mindent, de rengeteget sejtet. Olvasás közben egyre csak azon gondolkodtam, vajon mit tett Emilia, amiért éveket töltött börtönben. És vajon kapunk-e erre választ? Emilia karaktere egészen különleges, egyszerre kemény és sérülékeny, zárkózott, mégis érzékeny. Olyan, mintha valahol a kamaszkorban ragadt volna.

Bruno ezzel szemben inkább megfigyelő. Zárkózott, csendes férfi, aki már régóta bezárta magát a saját világába. Vágyik rá, hogy boldog legyen, hogy megélje az érzéseit, de közben pont ő az, aki nem engedi meg magának ezeket az érzelmeket. Mintha meg sem próbálná, hogy újra kapcsolatba lépjen másokkal.

Lehetne azt mondani, hogy csak két sérült ember története ez, de valójában sokkal több. Miközben lassan kibontakoznak előttünk életük, rengeteg kérdés merül fel. Meg lehet-e bocsátani magunknak vagy másoknak? Lehet-e egyáltalán újrakezdeni ott, ahol minden elromlott?

A könyv nem kínál könnyű válaszokat, és nem akar megmondani semmit. Inkább csak ott van velünk, és hagyja, hogy átérezd, amit ezek az emberek éreznek. Empátiára tanít. Arra, hogy próbáld meg megérteni a másik fájdalmát, még ha nem is tudsz egyetérteni a döntéseivel vagy tetteivel.

Emilia és Bruno kapcsolata nem klasszikus szerelmi szál, nem is akar az lenni. Inkább két ember lassú, csendes egymásra találása ez, akik ugyan még hisznek valamennyire az emberi kapcsolatokban, de már semmit sem várnak el.

Ez a könyv nem egy könnyed kikapcsolódás. De ha szereted a mély, lélektani történeteket, amik nem félnek megmutatni az emberi lélek sötétebb oldalát, akkor érdemes elolvasni. Silvia Avallone érzékenyen, de határozottan ír azokról, akiket a társadalom már elfelejtett. Akik mégis csendben reménykednek abban, hogy egyszer valaki meglátja bennük az embert.

Ha láttad a Netflixen a *Kamaszok* című sorozatot, akkor tudod, mire számíthatsz.

NYOLC ÓRÁS REPÜLŐÚT VÁR RÁD

MELYIK HELYRE ÜLNÉL LE?

1

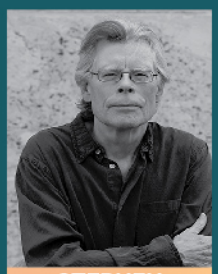
MARGARET ATWOOD

2

GRECSÓ KRISZTIÁN

3

STEPHEN KING

4

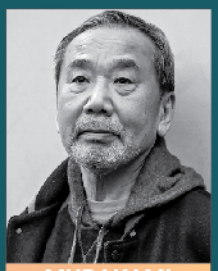
SZABÓ MAGDA

5

SALLY ROONEY

6

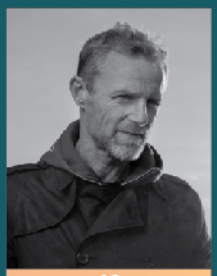
MURAKAMI HARUKI

7

DRAGOMÁN GYÖRGY

8

JO NESBO

9

FÁBIÁN JANKA

10

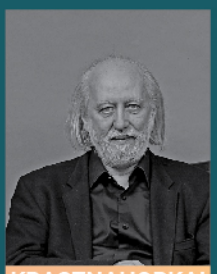
CHARLES BUKOWSKI

FREDRIK BACKMAN

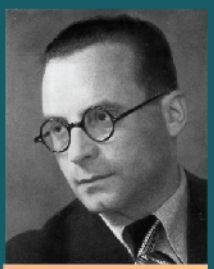
J.K. ROWLING

KRASZNAHORKAI LÁSZLÓ

EDITH EVA EGER

SZERB ANTAL

ZAMA.HU

ERŐS KEZDÉS

ÖSSZEGYŰJTÖTTEM PÁR ERŐSEBB REGÉNY KEZDÉST

Egy bankrablás. Egy túszdráma. Pisztolylövés. Lépcsőház, tele rendőrökkel, akik épp lerohanni készülnek egy lakást. Könnyű volt ideáig jutni, sokkal könnyebb, mint ahogy azt bárki gondolná. Nem volt szükség másra, mint egyetlen nagyon, de nagyon rossz döntésre. (**Fredrik Backman**: *Hétköznapi szorongások*)

Tizenkét évesen, egy fagyos, borongós nap tett azzá, ami ma vagyok. (**Khaled Hosseini:** *Papírsárkányok*)

Én mindig fázom. Még nyáron is, a strandon, akárhogy éget a nap, a gerincemből nem múlik el a hideg. Biztosan azért, mert erdőben születtem, télen, és életem első hónapjait anyám bundájának levágott ujjában töltöttem. Igazából nem is lett volna szabad életben maradnom, úgyhogy ha valakinek ajándék az élet, hát nekem az. (**Ljudmila Ulickaja**: *Daniel Stein, tolmács*)

Semminek sincs értelme. Ezt régóta tudom. Ezért semmit sem érdemes csinálni. Erre most jöttem rá. (**Janne Teller**: *Semmi*)

A rettegés, amely csak huszonnyolc évvel később múlt el – ha ugyan elmúlt valaha is –, tudomásom, vagyis ismereteim szerint azzal kezdődött, hogy egy újságpapírból hajtogatott kis csónak lefelé sodródott az esőzésektől megduzzadt, út menti lefolyóban. (**Stephen King**: *AZ*)

Ma meghalt az anyám. Vagy talán tegnap, nem is tudom. Az otthonból sürgönyözték: „Anyja meghalt. Holnap temetik. Részvétünk.” Ebből nem derül ki. Talán mégiscsak tegnap. (**Albert Camus**: *Közöny*)

A szív számára az élet egyszerű: ver ameddig bír. Azután megáll. Előbb-utóbb egy szép napon magától felhagy lüktető mozgásával, és a vér a test legmélyebben fekvő pontja felé áramlik, hogy ott egy kis medencébe gyűlve kívülről sötét és nyirkos tapintású foltot hagyjon az egyre fehéredő bőrön, miközben a testhőmérséklet csökken, a végtagok megmerevednek, és a belek kiürülnek. (**Karl Ove Knausgrad:** *Halál*)

A szörny – ahogy a szörnyek szokása – nem sokkal éjfél után jelent meg. (**Patrick Ness**: **Szólít a szörny**)

Kutya nehéz úgy hazudni, ha az ember nem ösmeri az igazságot.
(**Esterházy Péter:** *Harmonia Cælestis*)

Kedves kis Lisonom,
hazajöttél hát a temetésemről, […] (**Daniel Pennac**: *Testnapló*)

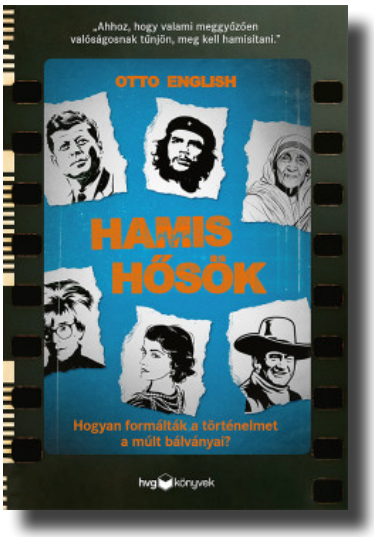
Amikor egy reggel Gregor Samsa nyugtalan álmából felébredt, szörnyű féreggé változva találta magát ágyában. (**Franz Kafka:** *Az átváltozás)*

*Egy nap egy családban született egy szabálytalan gyerek. A jelző elsőre talán enyhén lekezelően hangzik, mégis ez írja le leginkább a valóságot. (***Clara Dupont-Mond:** *Egy közülünk)*

*Az örök visszatérés gondolata rejtélyes, és Nietzsche zavarba ejtette vele a többi filozófust: micsoda képtelen gondolat, hogy amit már átéltünk, egyszer ugyanúgy megismétlődhet, és hogy ez az ismétlés is ismétlődhet a végtelenségig. (***Milan Kundera***: A lét elviselhetetlen könnyűsége)*

Egy nagy tévedés volt az egész.
(**Charles Bukowski***: Posta)*

TÖRTÉNELEM

OTTO ENGLISH
Hamis hősök

Mártírok, szentek, nagy tiszteletben álló tudósok, körberajongott művészek, korszakos politikusok. A nagy sikerű *Hamisított történelem* szerzője, Otto English legújabb könyvében azokról a bálványokról rántja le a leplet, akiket követendő példaként állítottak elénk a történetírók.

De milyen volt valójában Teréz anya, Che Guevara, JFK, Coco Chanel vagy éppen a westernfilmek sztárja, John Wayne? Miért éppen ők lettek az ikonok, miközben mások - jelentős teljesítményük és eredményeik ellenére - kihullottak az idő rostáján?

A *Hamis hősök* szórakoztató stílusban, szarkasztikus humorral tárja fel, hogy a történelmi hősök megszületésének legalább annyi köze van a sztárkultuszhoz és a szelektív emlékezethez, mint a mítoszgyártás iránti igényünkhöz. Miközben a valódi hősök köztünk járnak, mégsem hallottunk felőlük, számos történelmi példaképünk kreatív hazudozó és profin építi fel a saját imázsát. Itt az idő, hogy árnyaltabb képet kapjunk róluk.

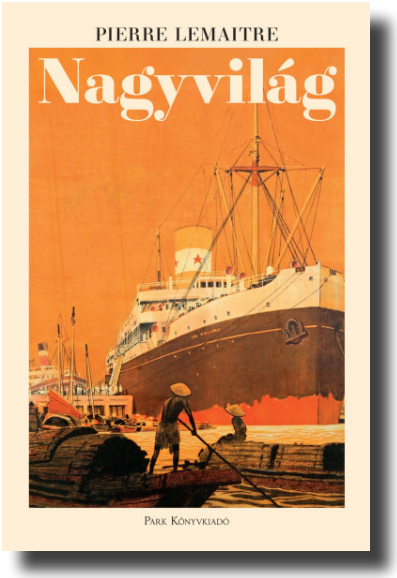

A náci Németország mélyén, egy hegytetőn álló zordon lovagvárban brit katonatisztek kutyaszorítóba került csapata azzal tölti a második világháborús hadifogságát, hogy szökni próbál német fogvatartóik markából - nagyjából így szól *Colditz* hetven éve kikezdhetetlen mítosza. De ez a megközelítés csak a valóság egy része.

A *Kairosz* egy szenvedélyes szerelemmel induló kapcsolat története, amely Kelet-Berlin, 1986 díszletei között bontakozik ki egy 19 éves diák és egy nála 34 évvel idősebb író között. Ahogy az NDK széthullik, úgy hullik szét ez a kapcsolat is – árulás, manipuláció, bántalmazás és bűnhődés formájában. Erpenbeck regénye egyszerre személyes dráma és korrajz.

IRODALOM

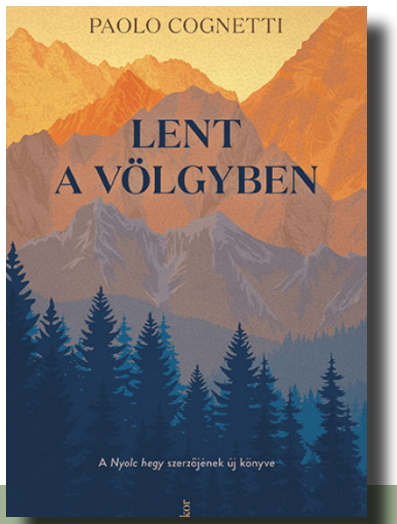

Pierre Lemaitre
Nagyvilág

Szerelem és halál, háború és üzlet, árulás és gyilkosság - e szavakkal lehetne röviden összefoglalni Pierre Lemaitre regényének cselekményét, amelynek színtere három egymástól igencsak távol eső város: Bejrút, Saigon és Párizs.

A nagyvilágban szétszóródó Pelletier család tagjainak élete 1948-ban néhány hónap alatt döntő fordulatot vesz. A háború dúlta Indokínában eltűnt szerelmét kereső Étienne véletlenül egy elképesztő pénzügyi botrány nyomaira bukkan. Fivérének, François-nak egy brutális gyilkossági ügy teremt lehetőséget arra, hogy a továbbtanulás helyett egy párizsi napilap munkatársa legyen. A szintén Párizsban élő harmadik Pelletier fiú, Jean házsártos feleségén kívül saját démonaival is küzd, miközben a család egyetlen lánygyermeke, Héléne úgy dönt, hogy elhagyja a bejrúti szülői házat.

Amikor aztán a körülmények kényszerítő ereje folytán az idős Pelletier házaspár is Párizsba érkezik, fény derül egy olyan titokra, amely közvetlenül összekapcsolja a regényt a szerző néhány éve megjelent, *Viszontlátásra odaföntt* című könyvével.

A Balma fivérek születésekor apjuk egy-egy fát ültetett számukra – ezek lettek életük csendes tanúi. Luigi a hegyek között maradt, erdész lett, csendes, kötelességtudó életet él. Alfredo ezzel szemben nyugtalan természet, Amerikáig menekül, majd apjuk halála hazahívja. A testvérek kapcsolata feszült, a múlt árnyai nem eresztenek. Cognetti ezúttal a völgy mélyére ereszkedik: fivérek, fájdalmak, és egy táj, amely egyszerre ad menedéket és kihívást.

Keiko harminchat éves, Tokióban él, és eladóként dolgozik egy élelmiszerboltban. Gyerekkora óta különcnek tartják, de a bolt világában megtalálja a rendet és megnyugvást. Míg családja és környezete folyton házasságra és „rendes” életre noszogatja, ő boldogan ragaszkodik ehhez a kiszámítható, szabályos világhoz. Egy nap új kolléga érkezik...

SZÓRAKOZÁS

Alexandra Potter
Egy negyvenes balfék vallomásai

Ismerd meg Nellt! Az élete kész káosz. A tökéletes Instagram-profilok világában igazi balféknek érzi magát. Miután felbontja az eljegyzését a vőlegényével, és a napsütötte Kaliforniából a mindig esős Londonba költözik, rádöbben, hogy negyven fölött nem is olyan könnyű újrakezdeni... Vagy mégis?

Nell titokban saját podcastot indít, és barátra lel a nyolcvanas éveiben járó vagány özvegyben, Tücsökben, a dolgok pedig kezdenek más megvilágításba kerülni. Elhatározza, hogy ideje kezébe vennie a sorsát, de mindenekelőtt tartozik egy vallomással...

Alexandra Potter sziporkázó regénye hol megnevetett, hol könnyeket csal a szemünkbe. De ami a legfontosabb: emlékeztet, hogy sosem vagyunk egyedül a kétségeinkkel és a problémáinkkal.

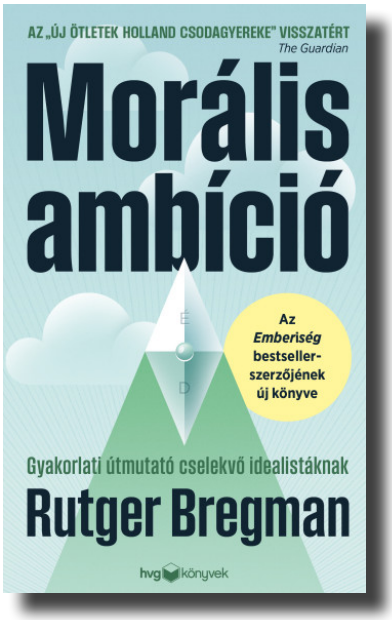

Huszonkét év telt el azóta a szenvedélyes nyári éjszaka óta, amely kisiklatta Sami Kierce életét. Az egykori spanyolországi hátizsákos nyaralóból mára New York-i nyomozó lett, akit impulzív természete gyakran sodor bajba. Bár magánélete rendeződni látszik, a múlt árnyai nem eresztik. Amikor menyasszonya gyilkosa kiszabadul, és újra felbukkan az a nő, aki mindent megváltoztatott, Sami válaszokat keres – múltjáról, veszteségeiről, önmagáról.

Helga életét egyetlen cél határozza meg, amit édesanyjának ígért meg. Amikor azonban megjelenik egy láthatatlan vetélytárs, a boldogságért folytatott harc küzdelemmé válik, amit mindenáron meg akar nyerni. Veronika kilencévesen veszti el édesapját, aki halála előtt arra kéri, hogy egyszer utazzon el Párizsba – és még valamit is kér, valami titkosat és mélyen személyeset. A lány szívébe zárja ezt az ígéretet, és csak évtizedekkel később, amikor valóban eljut Párizsba, sejti meg, milyen súlya volt annak a búcsúnak.

ÉLETMÓD, PSZICHOLÓGIA

RUTGER BREGMAN
Morális ambíció

Mit tehetsz akkor, ha érdekel, hová tart a világ - és nem pazarolnád tovább az idődet és a tehetségedet pótcselekvésekre és látszateredményekre?

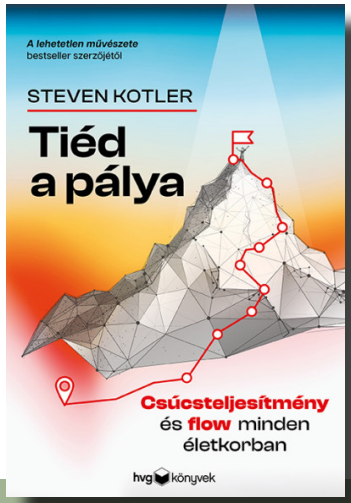
A nemzetközi bestselleríró, Rutger Bregman, a nagy sikerű Emberiség szerzője legújabb könyvében az egyéni törekvéseknél nagyobb léptékben gondolkodik.

Ha munkál benned a morális ambíció - vagyis az akarat, hogy jobb hellyé tedd a világot, és valóban tenni is szeretnél ezért -, ez a könyv neked szól.

A 21. század legsürgetőbb kihívásaira válaszolni kell - a környezetvédelemtől kezdve az állatok jogain át a társadalmi egyenlőtlenségekig -, ha az emberiség élhetőbb bolygót akar örökségként hagyni a jövő generációira.

A *Morális ambíció* nem fogja megkönnyíteni az életedet. De új értelmet és megvalósítható célokat adhat neki.

Rutger Bregman emeli a mércét, és a tőle megszokott szenvedéllyel arra szólít fel, hogy tegyünk másokért. A Morális ambíció azon ritka olvasmányok egyike, amelyek valóban segíthetnek jobb emberré válnunk."Adam Grant

Vajon milyen szuperképességeket hoz magával az öregedés? Hogyan mozgósíthatjuk belső motivációinkat a kiégés ellen? És mi köze mindehhez Stradivari hegedűihez?
Steven Kotler, a flow és az emberi teljesítmény szakértője nem elméleteket gyárt – ő maga vág bele 53 évesen a freestyle síelés elsajátításába, hogy megtapasztalja, mi mindenre képes még a teste és az elméje. Az idő múlása nem feltétlenül jelent leépülést.

Ha úgy gondolod, hogy az agyad túlságosan pörög az elcsendesüléshez, ez a könyv épp neked való. Akár a pihentetőbb alváshoz, akár a kreativitásod szárnyalásához vagy esetleg a fájdalomcsillapításhoz van szükséged segítségre, itt megtalálhatod a számodra legmegfelelőbb módszert. A több mint 75 egyszerűen megvalósítható meditációs technika, életmódtanács és egyéb terápiás eszköz a való élet helyzeteire kínál kutatásokkal alátámasztott megoldásokat.

OLVASD EL A MAGAZIN KORÁBBI SZÁMAIT

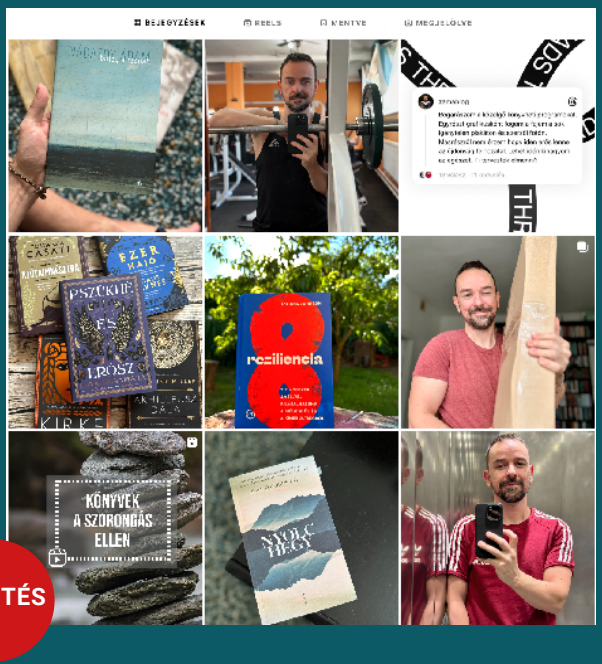
MAGAZIN.ZAMA.HU

Moly.hu oldalon is fent vagyok, ahol megtudhatod:

- mit **olvasok** jelenleg
- hány csillagra **értékeltem** az adott könyvet
- mi az aktuális **kedvencem**
- hány könyvet **olvastam** eddig, ebben az évben
- melyik könyveimnek **keresek új gazdát**
- **csatlakoztam -e valamilyen kihíváshoz**
- könyves apróságok, idézetek
- **inspiráló** könyves közösség

Követéshez kattints ide: **MOLY**

Motivációt keresel az olvasáshoz és a sportoláshoz? Akkor kövess be az Instagram oldalamon!

KÖVETÉS

Ha valamelyik könyv felkeltette az érdeklődésed, IDE KATTINTVA meg is tudod rendelni!